HET VERGETEN KIND TALKS

JANUARI 2016

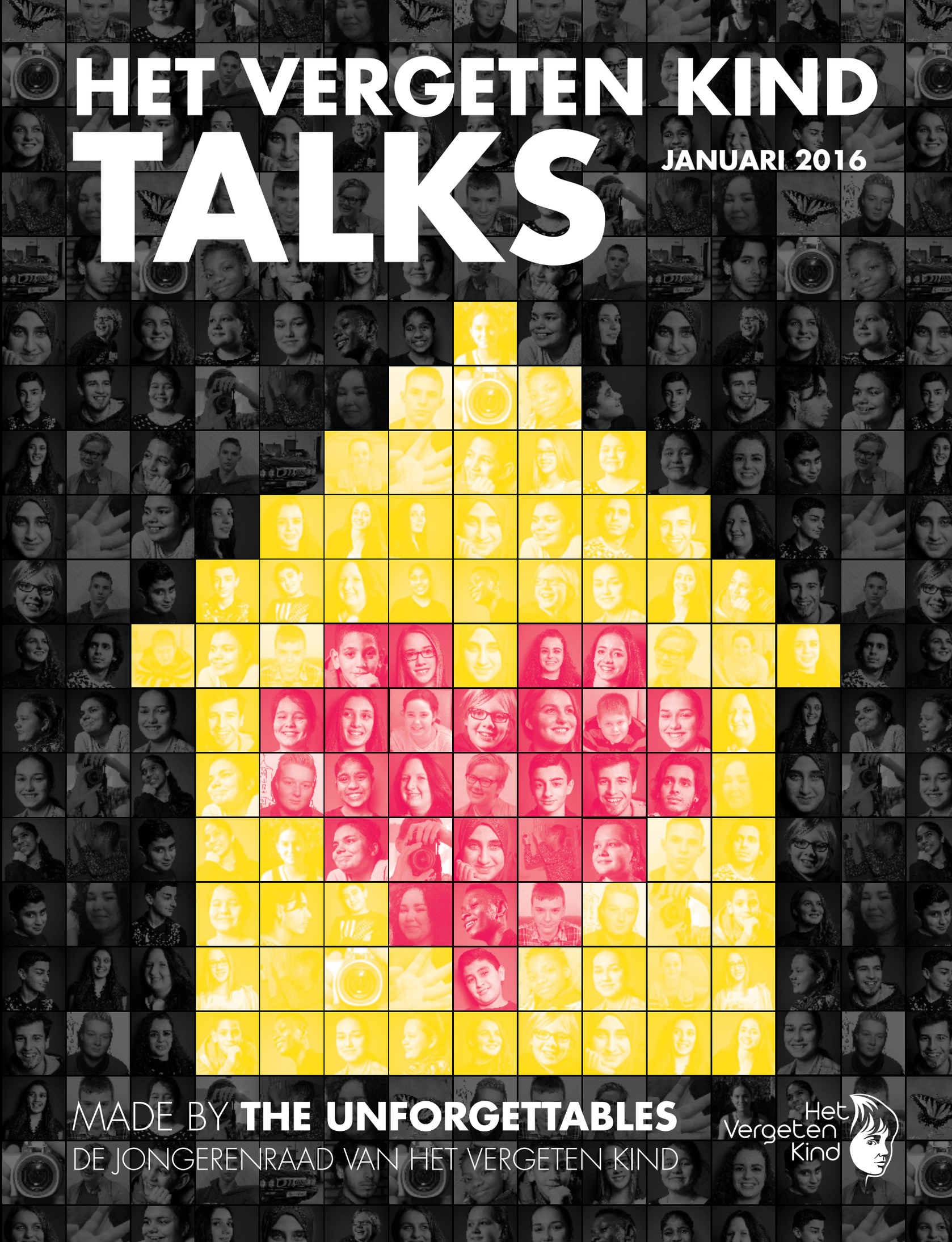

MADE BY **THE UNFORGETTABLES**

DE JONGERENRAAD VAN HET VERGETEN KIND

Het Vergeten Kind

VOORWOORD
HET VERGETEN KIND
TALKS

Geen enkel kind kan kiezen waar zijn wieg staat. Geen enkel kind kan bepalen of het opgroeit in armoede, rijkdom, liefde, onverschilligheid, geborgenheid of angst. Helaas groeien er in Nederland veel kinderen op in een klimaat waar ze zich niet welkom, veilig en geliefd voelen. Een klimaat waar zo'n kind niet de kans krijgt om zich sociaal, emotioneel en lichamelijk goed te ontwikkelen. Een klimaat waar het gewoon kind kan en mag zijn.

In Nederland zijn er 38.000 kinderen die door een instabiele of onveilige thuissituatie 'in de opvang' opgroeien. Noodgedwongen hebben zij huis en haard verlaten. Soms ver weg van familie, vrienden en klasgenoten ervaren ze dat hun leventje 'anders' verloopt en enorm begrensd is. Een leven waar niets vanzelfsprekend is. Voor hen is het niet vanzelfsprekend dat ze kunnen sporten, een verhaaltje wordt voorgelezen, ze naar de dierentuin gaan, hun verjaardag kunnen vieren, hun schoentje mogen zetten of huiswerkbegeleiding krijgen. Deze kinderen zie je niet en hoor je niet en daarom noemen wij ze 'vergeten' kinderen.

Stichting Het Vergeten Kind zet zich breed in om het welzijn van deze kinderen - met soms heftige onzichtbare littekens - te verbeteren. Door het leefklimaat kindvriendelijk te maken. Door met een gevarieerde, leuke en leerzame activatietour langs de opvang te gaan. Door voor kinderplezier buiten de opvang te zorgen. En door deze kinderen 'zichtbaar' te maken bij het Nederlands publiek en samen te werken met belangrijke stakeholders in de jeugdzorg om hun situatie duurzaam te verbeteren. Met al onze inspanningen willen wij een positieve bijdrage leveren aan het leven van deze kinderen, waardoor ze volwaardig kunnen deelnemen aan de maatschappij.

Een onderdeel van onze activatietour is 'Het Vergeten Kind Talks'. Begin vorig jaar was er nog 'enkel' een talkshow 'Het Vergeten Kind Talks', maar vanaf 2016 is er ook een magazine 'Het Vergeten Kind Talks'. Een vanaf nu jaarlijks terugkerend magazine, waarbij jongeren uit de opvang de inhoud bepalen én maken! Want wie beter dan de 'ervaringsdeskundigen' zelf kunnen vertellen over wat hen bezighoudt, wat ze anders zouden willen of wat zij belangrijk vinden? Onder de naam 'The Unforgettables' zijn 39 jongeren als redactie aan de slag gegaan, uiteraard onder de nodige begeleiding van gespecialiseerde vakkrachten. Het was bijzonder om te zien hoe snel de jongeren leerden en hoe vakkundig ze te werk gingen. Wij presenteren daarom met trots de eerste editie van het magazine 'Het Vergeten Kind Talks'. We wensen u veel leesplezier en daardoor een goed inzicht in het leven van kinderen in Nederlandse opvanglocaties.

Daphne Schreuder
Programma Directeur

THE UN FORGET TABLES

Pascal

Sharana*

Janaika

Oscar*

Ruandson

Anna*

Anna-Micha

Agaby

Duncan

Krystian

Karen*

Cheryl*

Dave

Sharona

Ronald

Tijn*

Limaya*

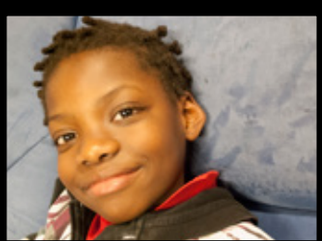

Zyrin

Kelly

* DEZE KINDEREN MOGEN VANWEGE VEILIGHEIDSREDENEN NIET IN BEELD WORDEN GEBRACHT.

INHOUDSOPGAVE

02 Voorwoord

06 Trainingsdag van THE UNFORGETTABLES

16 Mijn LEVEN mijn WENS, anonieme verhalen van VERGETEN kinderen

20 NAREK leidt ons rond in AZC Amersfoort

22 Interview met PLEEGMOEDER Laura en PLEEGDOCHTER Vanity

29 Columns Mijn HELD, geschreven door jongeren

34 AMBASSADEUR Juvat Westendorp komt logeren

40 Columns DAGDROMEN, geschreven door tienermeiden

44 Interview met Gemeente Almere, winnaar KIND CENTRAAL AWARD 2016

48 Mijn KAMER, jongeren laten hun leefruimte zien

50 Interview met OLYMPISCH KAMPIOEN Inge de Bruijn

54 Kort verhaal: JULIA

60 Columns MIJN FAVORIETE PLEK, geschreven door tieners

64 Huisinterviews met de WERKENDE HELDEN van opvanglocaties

68 Column MOOIE EXEMPLAREN, geschreven door Lianne Collignon

70 Interview met AMBASSADEURS Angela Schijf en Babette van Veen

72 HELDENVERHAAL van de 7-jarige Damian

74 STRIPVERHAAL Superhero, gemaakt door Maarten Visser

76 SLOTWOORD en colofon

THE **MAKING** OF…
WEEK VAN
HET **VERGETEN KIND**

Aan de Week van Het Vergeten Kind werken vele kinderen mee die op dit moment in een opvang wonen. Op vrijdag 8 januari kwamen 25 van hen samen voor een trainingsdag in het Oude Luxor in Rotterdam om zich voor te bereiden met o.a. ambassadeurs Johnny de Mol en Saar Koningsberger en gastambassadeurs Siham van het Jeugdjournaal en Dolores van het Klokhuis. Tijdens de training zijn de jongeren aan de slag gegaan met presentatietechnieken, gesprekstechnieken, interviewtechnieken, improviseren, debatteren, schrijven, het vormen van een redactie en cameratechniek. Dat betekende een dag vol lol, maar vooral ook hard werken.

FOTOGRAFIE DOOR JAN DE GROEN

Follow
YOUR

SWAG
DUDE

IN EEN **TALKSHOW** MOET JE SNEL TO THE **POINT** KOMEN

"Jolige Johnny, Super Saartje, Dolle Dolores", de toon is al meteen gezet als 25 kinderen uit het hele land op een vrijdagochtend samenkomen om te worden klaargestoomd voor de Week van Het Vergeten Kind. De ene groep bereidt zich voor op de talkshow met Johnny de Mol, de andere groep leert interviewen van Siham, zodat ze aan de slag kunnen als razende reporter tijdens de Week.

Maar eerst moeten ze elkaar leren kennen. Het bijnamenspel waarmee de dag begint, breekt meteen het ijs. "Hé dat is grappig", zegt ambassadeur Johnny de Mol. "Rockende Ruandson zit tussen Nette Nuno en Keurige Kelly."

Dan is het tijd voor het echte werk. De tafels worden aan elkaar geschoven, waardoor een heuse talkshowdesk ontstaat. Johnny neemt plaats aan het hoofd, de kinderen, workshopleiders en Dolores van het Klokhuis sluiten aan als oefengasten.

"Het AZC is net een gevangenis, maar dan zonder deuren", zegt een van de jongens aan tafel. Zijn uitspraak is kort en krachtig, want dat moet in een talkshow, zo leren ze. "Het is goed om snel to the point te komen", legt Dolores uit.

Ondertussen rennen in alle andere ruimtes groepjes kinderen rond met camera en microfoon. "Mag ik u interviewen?" vragen ze aan iedere voorbijganger. Als het antwoord ja is, gaat de cameraman/-vrouw stevig staan en houdt de interviewer de microfoon klaar om te 'lepelen'. "Dat betekent dat je de microfoon goed bij iemands mond houdt als die praat", legt de jonge interviewer uit.

Het sluitstuk voor de reporters is een heuse persconferentie, net zoals die straks tijdens de Week wordt gehouden. Dat betekent hand opsteken, wachten tot perschef Siham je de beurt geeft, opstaan en duidelijk je naam noemen voordat je je vraag stelt. Dankzij scherpe vragen van de kinderen leren we dat Dolores sinds kort een hondje heeft, Johnny vroeger gelukkig wilde worden en dat een topsporter altijd vroeg naar bed moet.

Het is duidelijk: de kinderen zijn klaar voor de Week van Het Vergeten Kind.

TIJDENS DE WEEK VAN HET VERGETEN KIND 2016 WORDT ER ELKE DAG EEN ACTIVITEIT GEORGANISEERD OM KINDEREN IN DE OPVANG 'ZICHTBAAR' TE MAKEN EN DEZE KINDEREN ZELF TE LATEN SPREKEN IN PLAATS VAN DAT ER OVER HEN GESPROKEN WORDT. OP DE RECHTERPAGINA DE AGENDA VAN DE WEEK VAN HET VERGETEN KIND MET DE VELE ACTIVITEITEN WAARBIJ 'ERVARINGSDESKUNDIGEN' VELE DAGEN ACTIEF ZULLEN MEEDOEN.

WAT HEB JE GELEERD VANDAAG?

ANNA (17), VERBLIJFT SINDS VIJF MAANDEN OP EEN ANONIEME LOCATIE & KARINA (12), WOONT IN ASIELZOEKERSCENTRUM IN UTRECHT

Wat hebben jullie vandaag geleerd?

"We hebben geleerd hoe je iemand moet interviewen, maar vooral dat je na een vraag niet meteen de volgende vraag moet stellen. Je moet altijd doorvragen."

Wie moet er volgens jullie nog meer Vergeten Kind-ambassadeur worden?

Arina: "Ik zou zelf een ambassadeur willen zijn." Karina: "Eman uit Spangaz."

JAMILLA (12), WOONT VIJF JAAR IN GEZINSHUIS DUSHIHUIS

Wat heb je vandaag geleerd?

"Ik heb geleerd hoe een persconferentie werkt. Als je je vraag mag stellen, sta je op, vertel je wie je bent en voor welk magazine je schrijft. Daarna stel je je vraag. Ik zou het liefst aan Angela Schijf willen vragen welke rol ze nog een keer wil spelen."

Wie moet er volgens jou nog meer Vergeten Kind-ambassadeur worden?

"Enzo Knol of xLinkTijger."

DANIËLLE (13), WOONT SINDS ZEVEN JAAR IN EEN GEZINSHUIS

Wat heb je vandaag geleerd?

"Ik wist niet dat ik kon filmen. Ik heb geoefend met de camera stilhouden. Dat is best moeilijk, maar anders krijg je raar beeld."

Wie moet er volgens jou nog meer Vergeten Kind-ambassadeur worden?

"Lil' Kleine."

AGENDA WEEK VAN HET VERGETEN KIND 2016

VRIJDAG 29 JANUARI

Uitreiking award 'Kind Centraal' aan de gemeente Almere

Een terechte erkenning voor hun initiatieven voor verbetering van het jeugdzorgbeleid en het verbeteren van de veiligheid en het leefklimaat van kwetsbare kinderen in de opvang.

ZATERDAG 30 JANUARI

Feestelijke opening van twee opgeknapte opvanglocaties

MO Moveoo in Roermond en tieneropvang van Rubicom in Blerick. Eindelijk een kindvriendelijke opvang waar ze kunnen spelen, bewegen, leren en ontspannen.

ZONDAG 31 JANUARI

Première Het Vergeten Kind Filmfestival

Kinderen in de opvang maken met behulp van vakkrachten korte 'speelfilms' over een actueel thema in hun opvang. Ze doen alles zelf: script, filmen, spelen, etc. Tijdens de première in Pathé Tuschinksi Amsterdam gaan ze over de rode loper en zien ze hun minifilm op het grote doek. Uiteraard worden er filmprijzen uitgereikt (beste script – beste acteerprestatie – beste film) en zijn er veel BN'ers aanwezig.

MAANDAG 1 FEBRUARI

Talkshow 'Het Vergeten Kind Talks'

De tweede editie van HVK Talks waar jongeren uit de opvang de ruimte krijgen om hun stem te laten horen. In de studio van RTL Late Night praten ze onder begeleiding van presentator Johnny de Mol over hun ervaringen, problemen en wensen met politici, beleidsmakers en bestuurders, maar ook oud-ervaringsdeskundigen als Inge de Bruijn.

DINSDAG 2 FEBRUARI

Junior Persconferentie 'Alle kinderen in de opvang moeten kunnen sporten, spelen en ontspannen'

Op een kinderpersconferentie in Madurodam maken we bekend dat door de samenwerking van Het Vergeten Kind en het Jeugdsportfonds en het Jeugdcultuurfonds kinderen in de opvang voortaan lid kunnen worden van een sport- of cultuurclub/vereniging. Ook wordt de samenwerking met Stichting Jarige Job bekendgemaakt, waardoor kinderen in de opvang voortaan hun verjaardag kunnen vieren en kunnen trakteren in klas.

WOENSDAG 3 FEBRUARI

Woezel & Pip-bioscoopfilm in theaters door heel het land

De allereerste Woezel & Pip-film gaat in première op 17 januari en tijdens de Week van Het Vergeten Kind beleven vele vergeten kinderen een feestelijke minipremière van de film in 3 verschillende theaters in het land.

DONDERDAG 4 FEBRUARI

Slotfeest

Op verschillende indoor speellocaties door heel het land voor 1.500 kinderen in de opvang. De hoofdlocatie is voor de tweede keer Superfun in Amersfoort. We eindigen met leuke optredens van artiesten en alle kinderen vertrekken aan het eind van de dag met een goedgevulde goodybag en een leuk cadeautje terug naar de opvang!

SIHAM RAIJOUL

Jeugdjournaalpresentatrice Siham Raijoul leerde de reporters van Het Vergeten Kind hoe ze iemand moeten interviewen. Daarna werd Siham zelf geïnterviewd.

FOTOGRAFIE DOOR JAN DE GROEN

GEÏNTERVIEWD DOOR CHERYL (17), WOONT MET HAAR DOCHTER IN EEN OPVANG VOOR TIENERMOEDERS.

Wat is tot dusver je grootste succes?

"Ik ben het meest trots op de documentaire die ik pas heb gemaakt. De documentaire gaat over een jongen met progeria. Dat is een ziekte waarbij je heel snel oud wordt. Je gewrichten slijten heel snel en je wordt niet heel oud. Er zijn maar heel weinig mensen in de wereld die het hebben. De jongen in de documentaire is twaalf. Je zou denken dat hij verdrietig is, omdat hij deze ziekte heeft en niet lang meer leeft, maar hij is juist heel positief."

Hoe lang werk je al bij het jeugdjournaal?

"Ik werk er nu vijf jaar. Toen ik er kwam werken, vierden we het dertigjarig jubileum van het Jeugdjournaal en pas vierden we het 35-jarig jubileum."

Hoe ben je hier komen werken?

"Ik heb op de School voor Journalistiek gezeten. Daar liep ik stage bij het Jeugdjournaal. Toen mijn stage was afgelopen, vroegen ze of ik bij het Jeugdjournaal wilde komen werken. Natuurlijk wilde ik dat. Ik ben heel trots dat ik voor het Jeugdjournaal mag werken. Als mijn ouders in Marokko zijn en aan familie laten zien wat ik doe, dan zijn ze trots en verbaasd dat we in Nederland een journaal voor kinderen hebben."

Wat zijn je ambities, waar wil je zijn over vijf jaar?

"Het liefst wil ik zo blijven werken als ik nu doe, want ik vind mijn werk heel leuk. Ik kijk ook nooit te ver vooruit. Pluk de dag!"

Wanneer ben je blij met je werk?

"Ik ben blij als iemand die ik heb geïnterviewd ook helemaal blij is met het item dat ik heb gemaakt. Ik word blij als ze zeggen: dit is precies zoals ik het bedoelde."

Heb je weleens iets gewonnen?

"Ik zelf niet, alleen een keer met volleybal, maar met het Jeugdjournaal hebben we de Gouden Stuiver gewonnen. Dat was geweldig. En ik hoop stiekem dat ik een prijs win met de documentaire."

DOLORES LEEUWIN

Dolores Leeuwin maakte in januari voor het eerst kennis met de kinderen voor wie Het Vergeten Kind bedoeld is. Ze was onder de indruk, zo vertelde ze aan interviewsters Chayenne en Jhenna.

GEÏNTERVIEWD DOOR CHAYENNA (18), WOONT SINDS EEN PAAR MAANDEN IN DE KORTDURENDE OPVANG & JHENNA (14), WOONT SINDS EEN MAAND IN DE KORTDURENDE OPVANG.

Waarom help je mee bij Het Vergeten Kind?

"Juvat, ambassadeur van Het Vergeten Kind, is een vriend van mij. Ik zag bij hem een filmpje voorbijkomen van Het Vergeten Kind. Ik vind het zo tof wat ze doen. Ik heb zelf een zoon. Ik vind dat ieder kind gezien moet worden en liefde moet krijgen. En als je het als kind niet kan krijgen van de persoon van wie je het moet krijgen, dan moeten we elkaar een beetje helpen."

Hoe vind je het om kennis te maken?

"Ik vind het tof. Ik krijg er superveel energie van om een dag met deze kinderen op te trekken. Het is zo goed dat vergeten kinderen hun verhaal vertellen. Vergis je niet: als jullie zelf je verhaal vertellen, is het veel krachtiger dan wanneer een ander het voor jullie doet. Door jullie verhaal te vertellen, help je een ander ook."

Waarom ben je gestopt met het Klokhuis?

"Ik vond het te gek. Ik heb er zo veel van geleerd, maar ik merkte dat ik meer diepgang wilde. Ik wilde niet alleen iets vóór kinderen maken, maar ook mét kinderen. Uiteindelijk moet iedere jongere weten dat hij speciaal is en wat er speciaal aan hem of haar is."

Hoe kijk je naar de jeugd van tegenwoordig?

"Het is niet heel anders dan toen ik jong was. ik was redelijk braaf, dronk mijn eerste drankje toen ik 21 was. Je kunt wel klagen over de jeugd, maar we moeten het toch samen doen op deze wereld, dus kun je er maar beter iets aan doen."

Hebben je tattoos betekenis?

"Ja. Mijn eerste tattoo was een elfje op mijn arm. Die zette ik toen ik zeven jaar geleden gescheiden was. Ik wilde iets voor mezelf. Ik heb inmiddels ook de naam van mijn zoon, de sterrenbeelden van mijn ouders en mijn broer en lotusbloemen. Lotussen groeien in de modder, maar worden uiteindelijk prachtige bloemen. Een mooi symbool."

Wat hielp jou in moeilijke tijden?

"Heel dicht bij jezelf blijven. In vier jaar tijd overleed mijn moeder, kreeg ik blindedarmontsteking, een dubbele nekhernia en brandde mijn huis af. Ik kon wel in een hoekje gaan zitten janken, maar daar werd het niet beter van. Ik zag het ineens positief: ik kon nu wel lekker mijn huis opnieuw inrichten.

Maar wat me vooral verder helpt, is dat ik steeds weer ontdek hoeveel mooie mensen er zijn. Als je het vraagt, zijn er altijd mensen die je willen helpen."

JOHNNY DE MOL

Johnny de Mol is al vanaf het begin ambassadeur van Het Vergeten Kind. De reporters van Het Vergeten Kind vroegen hem het hemd van het lijf.

GEÏNTERVIEWD DOOR LIMAYA (13), WOONT SINDS TWEE JAAR IN EEN LEEFGROEP, JEFFREY (13), WOONACHTIG IN EEN LEEFGROEP IN EEN 24-UURSOPVANG, ANGEL (13), WOONACHTIG IN EEN LEEFGROEP IN EEN 24-UURSOPVANG, ABDES (12), WOONACHTIG IN EEN LEEFGROEP IN EEN 24-UURSOPVANG.

Kun je goed voetballen?

"Ik ben geen voetballer. Verder dan SC Buitenveldert 9 ben ik niet gekomen, maar ik vind voetbal wel leuk."

Waarom heb je zoveel tattoos?

"Al mijn tattoos staan voor mooie herinneringen. Ik zette mijn eerste tatoeage toen ik zestien was, met de naam van het bandje waar ik toen in zat. Ik was alleen de enige zestienjarige in de band, dus ik zette hem stiekem op mijn enkel, zodat mijn ouders hem niet zouden zien. Nooit spijt van gehad, want ik heb mooie herinneringen aan die tijd. Van alle bijzondere landen die ik heb bezocht, zet ik tatoeages. Ook mijn oma staat op mijn arm."

Wat is je grootste blooper ooit?

"Gisteren maakte ik nog een blooper in een toneelstuk. Ik moest gaan zitten op een stoel, die maakte het geluid van een scheet. Het publiek dacht dat ik het was. Mijn grootste blooper was toen ik een keer tijdens opnames voor een show naar de wc ging. Ik had mijn microfoontje nog op en die stond nog aan. De hele studio kon meeluisteren hoe ik Justin Bieber-liedjes zong. Toen ik terugkwam moest het hele publiek lachen."

Wat is het leukste programma dat je ooit hebt gemaakt?

"De reisprogramma's die ik maakte samen met bekende Nederlanders vond ik super. Ik leerde heel veel landen kennen. Ik vond het ook geweldig om de programma's te maken met kinderen met een verstandelijke beperking. Ze zeggen alles wat ze vinden en zijn heel puur. Ik kwam bijvoorbeeld een keer binnen bij een jongen die klassieke muziek luisterde. Ik vond het mooi en wilde de radio harder zetten, dus pakte ik de afstandsbediening. 'Wow, wat is dit?' vroeg ik over de muziek. 'Een afstandsbediening', zei de jongen."

Hoe ben je bij de tv gekomen en hoe ben je beroemd geworden?

"Beroemd zijn stelt niet zoveel voor. Ik kom uit een bekende familie (Johnny is de zoon van tv-producer John de Mol en zangeres Willeke Alberti), dus ik ben er al mee opgegroeid. Ik kwam bij de tv doordat ik heel veel ben gaan werken achter de schermen. Eerst was ik gewoon 'runner', dat betekende dat ik spullen en mensen moest ophalen en wegbrengen."

Wat wilde je vroeger worden?

"Ik wilde vroeger gelukkig worden. Het gaat erom dat je dingen doet waar je blij van wordt, niet dat je in een dikke auto rijdt."

MINI-LUUK EN SAAR

Vorig jaar zat Narek nog aan de talkshowtafel tijdens Vergeten Kind Talks. Dit jaar is hij de mini-Luuk van de show (naar het voorbeeld van Luuk Ikink van RTL Late Night), samen met ambassadeur Saar Koningsberger. Saar: "Vorig jaar was je nog heel serieus, nu mag je grappig zijn."

Saar, waarom ben je ambassadeur van Het Vergeten Kind?

"Drie jaar geleden vroeg Johnny (de Mol) me om mee te helpen op de slotdag van de Week van Het Vergeten Kind. Ik had geen idee wat me te wachten stond, maar het deed me zo veel om van de kinderen te horen wat ze in hun korte leventje hadden meegemaakt. Dat greep me aan. Toen ze me vroegen om ambassadeur te worden, heb ik dus gelijk ja gezegd. Het Vergeten Kind voelt als een warm bad en ik wilde iets doen voor deze lieve kinderen."

Narek, hoe kwam jij in de talkshow?

"Ik woon sinds drie jaar in een asielzoekerscentrum. Ik ben Armeens. Vijf jaar geleden vluchtten we vanuit Oekraïne hierheen. Vorig jaar werd mij gevraagd om mee te doen aan Het Vergeten Kind Talks. Ik vertelde hoe het was om in een AZC te wonen, maar stelde ook kritische vragen." Saar: "Heel kritisch. Je was zo goed. Dit jaar heb je een heel andere rol. Nu mag je juist grappig zijn."

Narek, wat moet je doen als je mini-Luuk bent?

"We kondigen filmpjes aan en vertellen over de Week van Het Vergeten Kind."

Saar, waaraan voldoet een goede mini-Luuk?

"Een goede mini-Luuk is gevat, heeft humor en kan goed praten voor de camera. Narek heeft dat allemaal."

Narek, wil je later ook presentator worden?

"Vorig jaar wilde ik nog acteur worden, maar nu denk ik erover naar de universiteit te gaan. Volgend jaar ga ik naar het vwo. Ik wil misschien iets met business gaan doen."

Wat is jullie wens voor Het Vergeten Kind?

Saar: "Mijn wens is dat we niet meer hoeven bestaan. Dus dat er geen vergeten kinderen meer zijn. Maar ondertussen groeit het aantal vergeten kinderen nog steeds. Als organisatie groeien we gelukkig ook. Er zijn zo veel mensen die ons helpen. We kunnen steeds meer opvanghuizen opknappen, maar ondertussen hoop ik echt dat er minder kinderen in tehuizen terechtkomen."

Narek: "Voor kinderen die in dezelfde situatie zitten als ik, wens ik dat ze sterk blijven en volhouden tot er een besluit is. Wij wachten helaas ook nog steeds op duidelijkheid."

... en trouwens, wat trekken jullie aan in de talkshow?

Narek: "Dat ga ik nog niet verklappen. Maar ik doe in ieder geval geen Luuk-bril op. Ik heb net lenzen."

Saar: "Ik verklap ook niet wat Narek aandoet, maar ik weet wel dat hij er geweldig gaat uitzien. Ik moet even in mijn kast duiken om te zorgen dat ik er goed uitzie naast hem."

Alle jongeren die hebben meegedaan aan de trainingsdag mochten aan het eind van de dag ook nog even langs de portretfotograaf

THE UN FORGET TABLES

Kevin

Zoë

Hawraa

Jamilla

Daniëlle

Greta

Marit

Mohammed

Abdes

Angel

Arina

Chayenna

Jhenna

Karina

Kelly

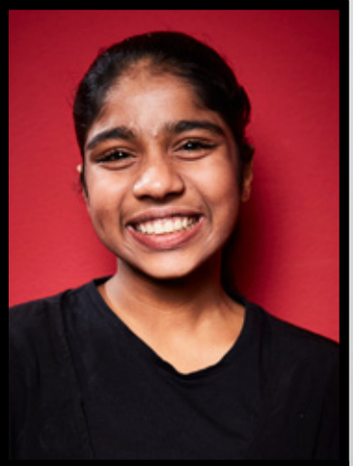

Laxana

Narek

Nuno

Ruandson

MIJN **LEVEN** MIJN **WENS**

Vergeten kinderen hebben allemaal hun eigen verhaal. Ze waren slachtoffer van huiselijk geweld, werden verwaarloosd of verstoten door hun ouders, vluchtten voor oorlog in hun land of werden seksueel misbruikt. Eén ding hebben deze kinderen met elkaar gemeen: ze kunnen allemaal niet meer thuis wonen. Hoe dat is voor de kinderen, lees je in deze drie anonieme verhalen, ge-schreven door zomaar drie kinderen die nood-gedwongen in een opvanglocatie verblijven.

IK **SCHROK** ERVAN DAT MENSEN ZO LANG IN DE **CRISISOPVANG** LEEFDEN

Ik woon sinds vijf jaar in Nederland. Mijn moeder werd verliefd op een Nederlandse man in en daarom zijn we vertrokken naar Nederland. Vorig jaar ging de relatie van mijn moeder en haar partner over en vanaf dat moment was er veel ruzie in ons huis. We hadden ook een maatschappelijk werker en die zag dat er sprake was van psychologisch geweld. Omdat het niet meer ging, werden mijn moeder, mijn zusje en ik opgevangen in een crisisopvang. We kwamen daar in een soort flat met allemaal appartementjes, met een gezamenlijke keuken en de woonkamer. We woonden daar 3,5 maanden. Dat was volgens de mensen die daar werkten en de andere bewoners erg kort. De meeste moeders en gezinnen moeten er langer blijven: iemand woonde er al één jaar en drie maanden.

Er zijn verschillende redenen waarom mensen langer in de crisisopvang moeten blijven: voor sommige vrouwen en gezinnen is opgevangen worden in de stad waar ze wonen onveilig en daar moet dan een andere stad voor worden gevonden. Anderen hebben depressies en die moeten dan eerst behandeld worden. Ik schrok er echt van dat mensen en kinderen zo lang in die crisisopvang leefden, want ik wilde daar niet zo lang blijven. Het was klein, gehorig, ik kon me niet concentreren omdat de kinderen gewoon over de gangen renden en gilden en het eten was niet echt te eten. Vooral in het begin was het heel erg zwaar, maar op een gegeven moment wen je zelfs daaraan en zag ik dat we gewoon geen kant op konden. Na deze 3,5 maanden gingen we naar een gewone opvang, daar was het al veel beter. Elk gezin had een appartementje voor zich, ook met een eigen woonkamer en een keukentje. Ook was er voor ons allemaal een gezamenlijke ruimte, maar die was meer voor vergaderingen en zo. Op deze plek hebben we ook 3,5 maanden gewoond. Al met al vond ik het moeilijk om in de (crisis)opvang te wonen en ben ik heel blij dat ik nu met mijn zusje en moeder weer een eigen huis heb. Het is niet makkelijk om daar te wonen en eerlijk gezegd schaamde ik me ook een beetje. Als je in een groep vrienden zit en je vertelt dat je in een opvang zit, kan het gebeuren dat ze niet zo goed reageren. Sommige vrienden accepteren het wel, maar ik vond het moeilijk om het te delen.

MIJN WENS IS DAT DE LEEFOMSTANDIGHEDEN VOOR KINDEREN EN JONGEREN IN CRISISOPVANGCENTRA BETER WORDEN. DE LEEFOMSTANDIGHEDEN ZIJN WAT MIJ BETREFT SLECHT. ER ZIJN WEINIG ACTIVITEITEN VOOR KINDEREN EN JONGEREN EN DAT IS LASTIG OMDAT IEDEREEN UIT ZO'N ROTSITUATIE KOMT. EEN BEETJE AFLEIDING, IETS TE DOEN HEBBEN, ZOU FIJN ZIJN. HET ETEN IS VAAK HEEL VIES; KANT-EN-KLARE MAALTIJDEN DIE DOOR VEEL KINDEREN NIET WERDEN OPGEGETEN. IK MERKTE DAT MIJN CIJFERS OMLAAG GINGEN, MAAR GELUKKIG STOND IK ER GOED VOOR. IK ZAT TOEN IN MIJN SCHOOLEXAMENS, DAT WAS ERG PITTIG OM TE DOEN TERWIJL IK IN DE CRISISOPVANG ZAT.

IK ZOU BEST OP **SCHOOL** WILLEN **SLAPEN**

Ik ben 7 jaar geleden samen met mijn ouders en mijn zus gevlucht uit Irak. Het was toen oorlog. Als je maar één slecht ding zei over Saddam Hussein kon je al worden vermoord. Nu woon ik al twee jaar in een AZC in het midden van Nederland. Ik zit op de beste school, daar is het heel gezellig. Geschiedenis is mijn lievelingsvak: als ik bijvoorbeeld over de Middeleeuwen leer, zit ik echt in de Middeleeuwen. In mijn vrije tijd speel ik voetbal, soms ben ik middenvelder, soms spits, soms ga ik ook keepen. Mijn favoriete voetbalteam is Feyenoord en mijn favoriete speler is Dirk Kuijt! Hij is heel goed en hij passt ook snel.

In het AZC wonen is soms leuk, maar ook soms stom. Vroeger waren er meer kinderen hier, toen was het gezelliger. Samen met mijn ouders en zus woon ik hier op twee kamers. Wij slapen op bedden in de woonkamer. Ik zou heel graag mijn eigen kamer willen, dan had ik meer privacy. Ik heb ook een geheime liefde en daar wil ik weleens over nadenken in mijn eigen kamer, maar dat kan dan niet. Ook vind ik het jammer dat de grote mensen hier veel ruzie maken. Sommigen zijn weleens dronken, dat is niet fijn. Ik voel me hier niet echt thuis, maar op school voel ik me wel heel erg thuis. Daar is het gezellig, daar zijn meer kinderen en daar is het veiliger. Ik zou best wel op school willen slapen.

MIJN WENS IS DAT AZC'S VEILIGER WORDEN VOOR KINDEREN. ER GEBEUREN HIER GEVAARLIJKE DINGEN, ZOALS MENSEN DIE RUZIE MAKEN OF DRUGS GEBRUIKEN. IK HEB VEEL GEVECHTEN GEZIEN, SOMS KWAM OOK POLITIE. ALS IK NADENK OVER WAT HET AZC MOET DOEN OM HET VEILIGER TE MAKEN, DENK IK DAT ZE MEER CAMERA'S MOETEN PLAATSEN, MAAR OOK EERDER MOETEN INGRIJPEN EN DE POLITIE BELLEN. EIGENLIJK MOETEN KINDEREN DIE DINGEN GEWOON NIET ZIEN.

IK ERVAAR DE **NASCHOKKEN** VAN TE LAAT **INGRIJPEN**

Sinds ik me kan herinneren, hadden mijn ouders altijd ruzie. Op mijn verjaardag, met kerst en met oud & nieuw, het was nooit gezellig. Toen ik elf was, gingen mijn broer en ik met mijn moeder op vakantie, ook al moesten we eigenlijk gewoon naar school. Dat was de naarste tijd uit mijn leven: daar ben ik geslagen, ze zei dat ik niks kon en andere lelijke dingen, dus toen ging ik naar huis. Ik vloog alleen terug en kwam toen bij mijn vader terecht. Hij had een logee en die had ook nog eens een kind. Het was heel druk. Toen mijn moeder thuiskwam, hadden ze daar natuurlijk ruzie over en uiteindelijk ging ze weg en zocht ze hulp bij het Leger des Heils. Toen mijn moeder een huis had gekregen, ging ik daarnaartoe, maar daar ging het ook niet goed. Ik ging weer terug naar mijn vader. Hij had een nieuwe vriendin en daar was het ook niet fijn. Ik ging het nog een keer proberen bij mijn moeder, maar dat lukte niet. Ik was toen ongeveer vijftien en moest uiteindelijk naar de crisisopvang: ik kon nergens meer heen. Toen kreeg ik ook een schoolmaatschappelijk werker en de jeugdzorg werd ingelicht.

Ik heb drie maanden in de crisisopvang gezeten en kon daarna naar een leefgroep. Dat was best gezellig, maar ik was erg gesloten en vond het daar moeilijk. Op mijn zestiende kreeg ik weer contact met mijn vader en ging ik weer proberen om bij hem te wonen, maar dat lukte weer niet, dus toen ging ik weer naar de crisisopvang. Sinds een jaar zit ik op een andere groep en dat gaat goed. Ik voel me daar fijn en heb nu sinds kort mijn eigen huisje, maar wel hier op het terrein. Dus als er wat is, kan ik altijd om hulp vragen en het is ook best wel gezellig. Al is het soms wel een beetje eenzaam om alleen te wonen. Het gaat best wel goed met me: ik heb een bijbaantje, ik zit in 4 havo met het profiel natuur en gezondheid en ik wil verder studeren: later wil ik graag dokter worden, omdat ik het leuk vind om met mensen om te gaan en om mensen te helpen.

MIJN WENS IS DAT JEUGDZORG VROEGTIJDIG INGRIJPT EN SAMEN MET HET KIND DE JUISTE BESLISSING MAAKT WAT HET BESTE IS VOOR HEM OF HAAR. NU ERVAAR IK ZELF NAMELIJK DE NASCHOKKEN VAN HET TE LAAT INGRIJPEN. IK BEN BANG OM IETS FOUT TE DOEN, IK VOEL ME SOMS VERWAARLOOSD, SOMS OVERVALT ALLES ME EN KRIJG IK INEENS TRANEN IN MIJN OGEN EN DAN ONDERDRUK IK DAT. IK HAD OP MIJN DERTIENDE GRAAG BIJ EEN PLEEGGEZIN GEWOOND. ALS JE VAN DIE LEEFTIJD BENT, HEB JE WEL WARMTE NODIG EN LIEFDE. IK HAD DAT OOK NODIG TOEN. IK HOOR ALTIJD DAT JEUGDZORG OUDERS EN KINDEREN NIET UIT ELKAAR WIL HALEN, DAT ZE UITHUISPLAATSING ZO LANG MOGELIJK UIT WILLEN STELLEN. IK BEGRIJP DAT NIET HELEMAAL. SOMMIGE GEVALLEN ZIJN HOPELOOS. JEUGDZORG MAG WAT MIJ BETREFT DAN EERDER INGRIJPEN.

RONDLEIDING VAN **NAREK** DOOR AZC AMERSFOORT

De familie van Narek is vanwege oorlog uit hun vaderland gevlucht. Inmiddels wonen Narek, zijn twee zussen, zijn zusje, zijn moeder en zijn oma nu alweer vijf jaar in het AZC Amersfoort. Liever zou hij natuurlijk op een andere plek wonen, een eigen huis hebben, maar voorlopig weet hij nog steeds niet of hij in Nederland mag blijven in de toekomst. Speciaal voor dit magazine laat Narek de plek zien waar hij nu al jaren woont.

01

02

03

04

FOTOREPORTAGE

01 Dit is de voorkant van het asielzoekerscentrum. Het ziet er best mooi uit, maar van binnen is het niet zo mooi.

02 Achter het grote gebouw staan de huizen waarin de asielzoekers wonen. Ik woon rechts achter. Je kunt het net niet zien op de foto.

03 Binnen zijn er een paar gemeenschappelijke ruimtes. Dit is de ruimte speciaal voor de mannen. Hier kunnen zij biljarten of televisiekijken.

04 Soms krijgen de kinderen leuke workshops, zoals van Het Vergeten Kind. In dit lokaal heb ik vorig jaar gewerkt aan de Talkshow en zijn er filmpjes gemaakt van mij en de andere kinderen.

05 & 06 Dit is de speciale ruimte voor de kinderen. Vroeger ging ik daar ook naartoe om te knutselen, maar nu ben ik 13 en ben ik een beetje te oud voor de kinderruimte.

07 We hebben buiten een basketbalveldje, maar daar wordt eigenlijk niet zo veel mee gedaan.

08, 09, 10 Het Vergeten Kind heeft een hoop gedaan voor de kinderen van AZC Amersfoort. Ze hebben een boomhut geplaatst, een Tovertuin (dit is een door Het Vergeten Kind gebouwde kindvriendelijke omgeving) aangelegd. Veel kinderen spelen nu in die hut en op de speelplaats.

11 Dit is mijn huis en dit ben ik met mijn zusje. Het is een erg kleine ruimte met eigenlijk te weinig plek voor ons allemaal. Soms heb ik moeite met het maken van mijn huiswerk. Hopelijk krijgen we snel een status en dan kunnen we in een huis voor onszelf gaan wonen.

05

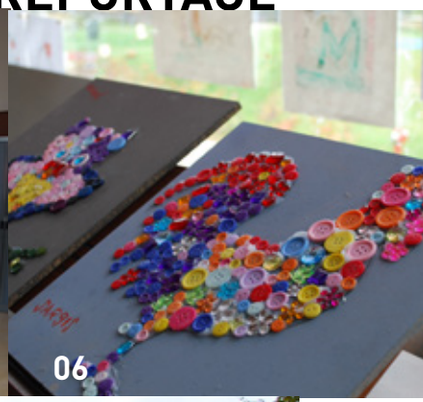
06

07

08

09

10

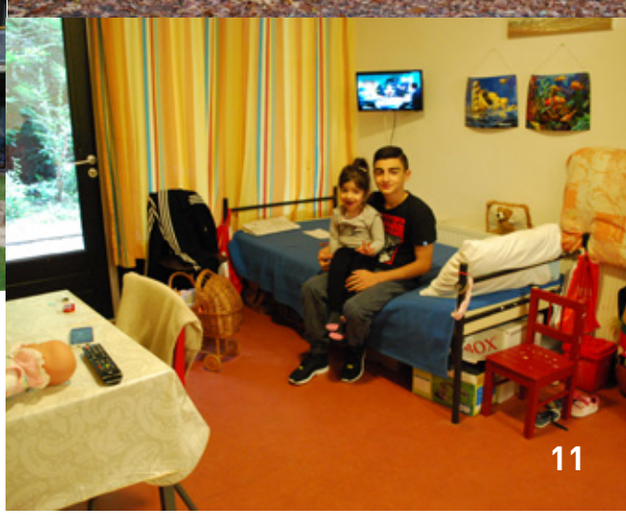
11

UITEINDELIJK WIL TOCH IEDER **KIND** EEN **WARM GEZIN**

Vanity is een pleegkind. Haar eigen ouders konden niet meer voor haar zorgen en daarom woont ze nu alweer zeven jaar bij haar pleegouders Laura en Harry. "Ik noem ze gewoon papa en mama hoor." Een dubbelinterview met moeder en dochter.

FOTOGRAFIE DOOR JAN DE GROEN

VANITY was twee en een half jaar oud toen ze in een crisisopvang voor kinderen moest gaan wonen. Haar moeder kon niet meer voor haar zorgen. In plaats van in een gezin, groeide ze een jaar lang op in een huis met andere kinderen die niet meer thuis konden wonen. Speelgoed was er minimaal en voor ieder kind was er slechts 25 euro per maand voor kleding en andere spullen. Na een jaar maakte Vanity kennis met Laura en Harry, die nu haar pleegouders zijn.

Hoe vond je het om je pleegouders voor het eerst te zien?
"De eerste keer dat ik mijn pleegouders zag, was op een foto. Ik dacht: die mensen willen me hebben. Ze hadden ons namelijk beloofd dat alle kindjes in het kindertehuis een papa en mama zouden krijgen. Dat is ook gebeurd.

De keer daarna zag ik mijn pleegouders voor het eerst in het echt. Voor mijn gevoel pakten ze toen een koffer, stopten daar al mijn spullen in en namen me mee. Het eerste wat ik me van thuis herinner is dat we gingen schaatsen. En ik kreeg een knuffel, Rex. Die heb ik nog steeds."

Is het leuk om bij je nieuwe ouders te wonen?
"Ik vond het in het begin al heel leuk. Ik had veel speelgoed en heb heel veel knuffels op mijn kamer. Maar soms vind ik het ook wel stil, omdat ik eerst met veel meer kinderen woonde. Dan vraag ik papa en mama of ze nog een kind willen adopteren. Maar eigenlijk vind ik het ook wel fijn dat ik in mijn eentje ben. Dat is lekker rustig en ik hoef mijn speelgoed niet te delen."

Noemde je je pleegouders meteen al papa en mama?
"Ja. Dat ging automatisch. Ik dacht er niet echt over na."

Wat vinden kinderen uit de klas ervan dat je pleegouders hebt?
"In het begin moest ik heel vaak uitleggen wat een pleegkind is: dat is een kind waar de ouders niet voor kunnen zorgen en daarom heb je pleegouders. Op de BSO en in mijn klas, overal moest ik het uitleggen. De meeste kinderen vonden het wel interessant. Als ze bij mij thuis kwamen, vroegen ze aan mijn moeder of ze echt niet mijn echte moeder was."

Heb je leuke pleegouders?
"Ja. Ze zijn lief. Mijn moeder kan heel goed schootwiegen en mijn ouders zingen altijd voor me bij het slapengaan."

Waarom moeten er meer mensen pleegouder worden?
"Als er meer mensen pleegouder worden, komen er meer pleeggezinnen en hebben meer kinderen een thuis en een veilige plek waar ze zichzelf kunnen zijn."

LAURA en haar man Harry wisten altijd al dat ze zelf een kind wilden krijgen en een kind wilden adopteren. Toen zelf een kind krijgen niet lukte, voerden ze wel de rest van hun plan uit: pleegouder worden. "Eigenlijk dachten we erover om een kind uit het buitenland te adopteren. Tot we ons bedachten dat er in Nederland ook zoveel kinderen wachten op een pleeggezin."

Kan iedereen zomaar pleegouder worden?
"Je moet wel eerst een cursus volgen en er wordt flink doorgegraven over wie je bent en wat je hebt meegemaakt. Dat duurde bij elkaar bijna een jaar."

Hoe werden jullie de pleegouders van Vanity?
"Je mag als toekomstige pleegouder altijd zeggen wat voor soort pleegkind je wilt. Dat maakte ons niet uit. Ons criterium was 'gezelligheid in huis'. Dat hebben we met Vanity zeker."

Hoe was het om Vanity voor het eerst te zien?
"Dat voelde meteen goed. Er was een klik. Daarna hadden we twee weken om aan elkaar te wennen. Zo gaat dat altijd als je pleegouder wordt. De eerste dag gingen we een uurtje naar Vanity toe. De dag erna aten we samen een boterham en weer een dag later mochten we haar voor het eerst naar bed brengen. Na een week mocht ze een nachtje blijven logeren en dat ging al meteen zo goed, dat we haar direct wilden laten blijven, maar we moesten netjes de twee weken afmaken. Officieel mag je na die twee weken namelijk nog 'nee' zeggen. Daar hebben we geen moment aan gedacht. Alles voelde zo goed, dat we totaal geen twijfel hadden."

MIJN OUDERS **ZINGEN** ALTIJD VOOR ME BIJ HET **SLAPEN GAAN**

VANITY HEEFT ONS LEVEN VERRIJKT

Hoe vonden jullie het dat er ineens een nieuw kind bij jullie kwam wonen?

"Het was heel leuk en ook spannend in het begin. Als je zwanger bent, kun je ergens naartoe leven, maar wij hadden ineens een kind. Soms gingen we wel zes keer op een avond bij haar kijken als ze sliep."

Moesten jullie wennen aan elkaar?

"Nee, het voelde al meteen goed, maar we hebben wel heel veel tijd genomen om een band op te bouwen. Ik ben gestopt met werken en heb de eerste jaren letterlijk iedere dag geknuffeld met Vanity. Na een week hadden we trouwens al een heel mooi moment. We gingen naar een verjaardag en Vanity ging voor het eerst mee. Toen ze ons even uit het oog verloren was, schreeuwde ze heel hard 'Papa, waar ben je?' De hele kamer werd er stil van. We hadden haar niet gevraagd om ons papa en mama te noemen, ze deed het uit zichzelf."

Wat hebben jullie geleerd in de cursus voordat jullie Vanity's pleegouders werden?

"In de cursus leer je onder andere dat je je pleegkind niet meteen moet verwennen met heel veel speelgoed. Toen ze nog in de opvang zat, had ze één plastic bak met speelgoed en hadden haar verzorgers slechts 25 euro per maand om kleding en andere spullen voor haar te kopen. Ze had dus niet veel. Inmiddels heeft ze trouwens een kamer vol knuffels. We leerden ook hoe je het beste met een pleegkind om kunt gaan. Maar eigenlijk hebben we de regels al meteen overboord gegooid. We doen alles op intuïtie en wandelen mee in Vanity´s proces."

Is Vanity anders dan andere kinderen?

"Vanity wil natuurlijk liever niet anders zijn dan andere kinderen, maar je merkt wel aan sommige dingen dat ze vroeger iets heeft meegemaakt. Zo wilde ze op school het liefst een plekje in een hoek, zodat ze goed overzicht op alles en iedereen kon houden. En ze speelt bijna niet alleen op haar kamer. Vanity wil altijd bij ons in de buurt zijn."

Waarom zouden meer mensen pleegouder moeten worden?

"Vanity heeft ons leven verrijkt. Je kunt iemand iets moois bieden en zonder dat we erom vragen, krijg je er ook heel veel voor terug. Er zijn nog heel veel vergeten kinderen in Nederland die ook een veilig thuis zouden willen. Nederland telt 38.000 kinderen die niet thuis kunnen wonen. Er zijn in Nederland genoeg mensen die nog een kamertje over hebben en zo'n kind een gezinssituatie kunnen bieden. Want het is goed dat de kinderen meegaan in het ritme van een gezin. De opvanglocaties doen fantastisch werk, maar dat moet tijdelijk zijn. Zij kunnen het echte gezinsleven niet nabootsen. Uiteindelijk wil toch ieder kind een warm gezin."

SUPER **GEWONE MENSEN** GEZOCHT

In 2014 woonden 21.880 kinderen in Nederland voor korte of langere tijd bij pleegouders. In de afgelopen tien jaar is de vraag naar pleegzorg met bijna 70 procent gestegen. Die forse groei kan Pleegzorg Nederland niet met de huidige pleegouders opvangen. Met de wervingscampagne 'Supergewone Mensen Gezocht', hoopt Pleegzorg Nederland 3.500 nieuwe pleeggezinnen te werven. Els Rienstra, bestuurslid en portefeuillehouder Pleegzorg van Jeugdzorg Nederland: "We gunnen het elk kind om in een gezin op te groeien."

Kinderen horen op te groeien in een gewoon gezin

De forse stijging in de vraag naar pleeggezinnen heeft verschillende oorzaken. Rienstra: "Een pleeggezin komt het meest in de buurt van de natuurlijke woonsituatie van een kind." Kinderen die tijdelijk niet thuis kunnen wonen, kunnen dus beter in een gezin opgroeien dan in een instelling. In de nieuwe Jeugdwet is dat ook vastgelegd. Rienstra: "We zijn daarom de jeugdhulp anders gaan organiseren, waardoor kinderen minder in groepen worden geplaatst en vaker in pleegzorg of andere kleinschalige gezinsvormen. Hierdoor is het aantal kinderen dat behoefte heeft aan pleegzorg fors toegenomen en stijgt de vraag naar pleeggezinnen."

Als een kind uit huis wordt geplaatst, wordt er altijd eerst binnen het netwerk van het gezin gekeken of opvang mogelijk is. Bijvoorbeeld bij familie, of mensen van de school of sportclub. Lukt dat niet, dan biedt een pleeggezin de oplossing. Vaak gaat het dan om een voltijdplaatsing, maar soms ook deeltijdzorg – bijvoorbeeld in de weekenden of de vakanties. Ook zijn er pleegouders die alleen crisispleegzorg doen: tot er een definitieve oplossing wordt gevonden, bieden ze – soms voor een paar dagen, soms voor een aantal maanden – acute hulp aan kinderen.

Supergewone Mensen Gezocht

Er zijn zeker 3.500 nieuwe pleegouders nodig om de forse groei in vraag naar pleegzorg op te vangen. Rienstra: "Veel mensen denken dat ze niet geschikt zijn als pleegouder, omdat ze bijvoorbeeld een drukke baan hebben, homoseksueel zijn, alleenstaand zijn, te veel of te weinig verdienen. Maar dat is onzin. Pleegouders hoeven ook geen superhelden te zijn; het zijn juist hele gewone mensen. Die door heel gewoon te doen, iets supers kunnen betekenen voor een pleegkind."

Heb je interesse of wil je de verhalen lezen van andere gezinnen? Lees dan even verder op supergewonemensengezocht.nl.

MIJN HELD

SOMS KOMEN ER IN JE LEVEN MENSEN VOORBIJ VAN WIE JE HEEL VEEL KUNT LEREN: JOUW HELDEN. HET KAN EEN BEKEND PERSOON ZIJN OF ZOMAAR IEMAND DIE OP JE PAD KWAM. VIER BEWONERS VAN DE JONGERENOPVANG SCHREVEN EEN ODE AAN HUN HELD.

GOKU

ALS JE GEEN AARDIG MENS KUNT VINDEN, WEES ER DAN ZELF EEN

RUANDSON (17) ZOCHT OP ZIJN VIJFTIENDE NAAR HULP EN WORDT NU BEGELEID OM ZELFSTANDIG TE WONEN

Ik zat op mijn kamer, het was al avond en ik dacht ineens aan een serie die ik een tijdje geleden interessant vond om te kijken. Ik had toch niks beters te doen met mijn leven, dus waarom zou ik niet een aflevering bekijken? Toen ik begon met kijken, wist ik gelijk dat het een van de beste animes was die ik ooit had gezien. De hoofdpersoon was de goedheid in persoon. De serie heette Dragon Ball Z en mijn held is Goku.

Goku is mijn held, want hij is alles wat ik wil zijn: sterk, een goed mens... en hij heeft altijd honger. Maar wat ik het meest aansprekend vind en ook herken in mezelf, is dat Goku altijd andere mensen boven zichzelf zet. Hij heeft altijd het beste met mensen voor en vertrouwt ze, ook al verdienen ze het soms niet. Ik zie mezelf als Goku qua karakter: Goku is aardig en doorzettend, hij geeft niet op. Zo ben ik ook. Hoe erg de situatie ook is, de dag van morgen is misschien beter. Ik zit nu weer met een beginnende depressie en ik heb niet het gevoel dat er mensen zijn die om me geven, terwijl ik er wel altijd voor anderen ben.

Ik zou kunnen opgeven, maar waarom zou ik opgeven als ik morgen ook gewoon de liefde van mijn leven zou kunnen tegenkomen? Misschien win ik morgen de loterij wel. Of misschien gebeurt er morgen iets simpels: een oud vrouwtje helpen die je daarvoor bedankt. Ik riskeer het liever om nog een slechte dag te hebben, dan er een einde aan te maken en niet te weten wat de dag van morgen brengt.

Goku leerde mij om nooit op te geven. Altijd doorzetten en als je geen aardig mens kunt vinden, wees er dan zelf een. Je weet maar nooit wat de dag van morgen kan brengen en dat is het leuke van het leven.

MIJN PLEEGTANTE

IK BEN VAN PLAN OM NOG VEEL VERDER TE GROEIEN

KELLY (14) WOONT SINDS ZES JAAR BIJ EEN PLEEGMOEDER

Mijn held heeft te veel eigenschappen om op te noemen, maar toch ga ik het doen, want dat verdient ze. Ik heb haar vijf jaar geleden ontmoet als een vreemdeling, nu is ze een soort familie voor me: mijn pleegtante. Het eerste wat ik zo fijn vind aan haar, is dat ze een voorbeeld voor me is. Ze laat zien dat, als je iets echt graag wilt, je het ook kunt bereiken. Soms zijn er tegenslagen, maar zij laat zien dat je die kunt overwinnen. Ze zal nooit snel zeggen: 'Ik heb er geen zin meer in.' Ze gaat altijd door. Ik heb daar wel moeite mee soms en zij helpt mij om dat idee uit mijn hoofd te wissen. Haar tweede goede eigenschap is: ze is behulpzaam. Niet iedereen kan je helpen zoals zij dat doet. Als ik hulp nodig heb bij school, sport of andere problemen, dan helpt ze me.

We hebben elkaar vijf jaar geleden leren kennen en spreken sindsdien maandelijks af om wat gezelligs te doen. Naar een restaurant, winkeltjes, musea, pannenkoekenhuizen of varen. Gelukkig was ik toen nog klein en paste ik onder alle bruggen door. Heerlijk! We kwamen erachter dat we veel dezelfde eigenschappen hebben. We zijn allebei linkshandig, hebben hetzelfde lievelingsdier en houden allebei van de kleur paars. We leren elkaar veel. Ik leer haar de muziek van nu. Zij leert mij de muziek van toen.

Wat ik het allercoolste aan haar vind, is dat ze hier geen familie heeft. Haar hele familie woont in Australië. Ze ziet ze niet heel vaak. Ik vind het knap dat ze het zo doet. Geen familie hier, wel vrienden, maar het blijft toch anders.

Toen ik haar leerde kennen, kwam ik tot haar bovenarm. Ondertussen groei ik haar voorbij. Hoe langer onze vriendschap duurt, hoe meer ik boven haar uit ga groeien. Ik ben van plan om nog veel meer boven haar uit te groeien. Niet alleen in centimeters, ook in kennis.

MIJN HUISGENOTE

DOORZETTEN, OOK ALS HET TEGENZIT!

DAVE (17) WOONT SINDS EEN JAAR IN EEN LEEFGROEP VOOR JONGEREN

Mijn held... vroeger zou ik daar nooit lang over hoeven nadenken. Ik had meteen mijn antwoord klaar: papa, zonder twijfel. Vroeger was denk ik voor ieder kind papa de held. En als je ze vraagt waarom, dan is het antwoord: papa is de sterkste, slimste, liefste man op aarde. Helaas is mijn vader nu slechts een herinnering. Hij overleed vijf jaar geleden. Daarna heb ik eigenlijk nooit meer nagedacht over wie mijn held zou kunnen zijn. Tot een paar dagen geleden de vraag aan mij werd gesteld. Wie is je held? Ik overdacht mijn leven en ik dacht aan de mensen die een positieve invloed op mijn leven hebben gehad.

Toen kwam ik uit bij een meisje dat ik heb leren kennen tijdens mijn opname in een hulpverleningsinstelling. Toen ik haar voor het eerst zag, voelde ik me meteen aangetrokken tot haar. Door de blik in haar ogen, die zoveel intelligentie en oprechtheid uitstraalde. Ik wilde haar graag beter leren kennen. Toen we de volgende dag samen in een aparte ruimte zaten van school, raakten we aan de praat. We hadden het over van alles en nog wat, van diepe gesprekken over de maatschappij tot aan flauwe NS-grappen. Ik bewonderde haar visie op bepaalde dingen en de intelligentie waarmee ze sprak. Even later begon ze ook te praten over alles wat ze had meegemaakt en nog steeds doorstaat. 'Soms zie ik het leven even niet meer zitten', zei ze eerlijk. Ondanks alles bleef ze doorzetten. Daar verbaasde ik me wel heel erg over, omdat ik zelf al snel geneigd ben om op te geven als iets tegenzit.

Ik heb haar zien groeien van een verlegen, onzeker meisje naar een sterk optimistisch meisje. Ik heb respect voor haar en alles wat ze bereikt heeft. Wat ik van haar heb geleerd, is doorzetten. Ook als het tegenzit!

PIM

HET LEVEN IS NIET TE STUREN, MAAR JE KUNT WEL BEPALEN HOEVEEL INZET JE ERIN STEEKT

OSCAR (17) WOONT SINDS DRIE MAANDEN IN EEN LEEFGROEP VOOR JONGEREN

Toen ik voor het eerst van meneer Fortuyn hoorde, zat ik nog in de brugklas. Ik zag toevallig een filmpje over zijn bijzondere toespraken. Sindsdien ben ik zeer geïnteresseerd geraakt in zijn werk en het doel waarin hij gespecialiseerd was. Ik had op een gegeven moment het gevoel dat ik net als hem zou willen zijn. Ook de politiek ingaan, beroemd worden en in mooie wagens arriveren. Daarvoor moet je professioneel aan de gang gaan met het debat.

Wat ik zo mooi aan hem vond, is dat hij zijn kijk op de wereld uitte tegenover de rest van de wereld. Hij durfde zijn waarheid te uiten. Dat hij vervolgens werd doodgeschoten voor de verkiezingen, vind ik onterecht en oneerlijk. Ik vind dat iemand had moeten opkomen voor Pim Fortuyn, want iedereen heeft het recht zijn mening te uiten.

Ik heb de laatste jaren denk ik wat eigenschappen opgepakt van meneer Fortuyn. Bijvoorbeeld niet bang zijn bij het uiten van je kijk op bepaalde belangrijke onderwerpen. Altijd bereid zijn om wat te leren en op een intelligente manier kunnen debatteren. Wat ik ook van hem leerde, is op een positieve en slimme manier naar het leven te kijken. Pim Fortuyn zei: het leven is niet te sturen. Je kunt zelf niet bepalen hoe het leven precies verloopt, maar wat men wel kan bepalen, is hoeveel inzet je steekt in de onderwerpen die je leuk en interessant vindt. Uiteindelijk is dat je weg naar succes.

AMBASSADEUR **JUVAT WESTENDORP** KOMT LOGEREN

Juvat Westendorp is de nieuwste ambassadeur van Het Vergeten Kind. De danser en acteur wist het na de Triple F-bijeenkomst zeker: dit was tof, hij wilde iets doen voor vergeten kinderen. In januari beleefde Juvat zijn eerste logeerpartij in een gezinshuis. Na een avond vol lol en dans schreef hij, liggend in zijn bed, zijn ervaringen op.

FOTOGRAFIE DOOR JAN DE GROEN

8 JANUARI 00:26

"Hier lig ik dan. Op een stretcher onder een groen dekbed met bloemetjes, ergens op een zolderkamertje in Hellevoetsluis. Vanavond heb ik als ambassadeur voor Het Vergeten Kind een avondje doorgebracht bij een echt pleeggezin. Niet zomaar een pleeggezin. Nee, dit is het pleeggezin van Lenie. Lenie is een vrouw die vanavond mijn hart heeft gestolen.

De avond begon om vijf uur. Ik heb net de auto geparkeerd en loop door de straat op zoek naar het huis waar ik zijn moet. Spannend vind ik het wel een beetje, een nacht doorbrengen bij een pleeggezin met zes kids. Ineens hoor ik luid mijn naam door de straat. Aan de overkant staat een vrouw met een mooie bos rode krullen te gebaren dat ik bij haar moet zijn. Dit is Lenie.

Terwijl ze me welkom heet, fluistert ze me snel toe dat de kinderen het superleuk vinden dat ik vannacht kom logeren. Ze zitten al vol spanning in de woonkamer op me te wachten, laat ze me weten. Op het moment dat ik de woonkamerdeur opendoe, barsten de kids los in gegil. Vooral de jongste twee schreeuwen het uit als twee gillende keukenmeiden. Wat een energie en wat een ontvangst. Tijdens het halve uur dat volgt, houdt deze energie aan. We bespreken uitgebreid hot topics als Goede Tijden Slechte Tijden en 'Hoe kun je filmacteur worden?'

Stipt om half zes staat het eten op tafel: spaghetti met gehaktballetjes. Smullen geblazen dus. De wildste verhalen komen aan bod: 'Ik krijg later een tweeling', 'Ik ben vandaag aangereden', 'Ik heb een film gemaakt en die wordt vertoond in Pathé Tuschinski' en 'Ik ben half Antilliaans, wat is jouw taal?' Iedereen heeft wel wat leuks te vertellen.

Na het eten blijken de kinderen speciaal voor mijn komst een aantal acts te hebben voorbereid. Ze dansen en swingen erop los en er wordt zelfs gitaar gespeeld en gezongen. Als klap op de vuurpijl doet de op één na jongste telg van het gezin een Michael Jackson-impersonatie waar je U tegen zegt.

Op het eerste gezicht lijkt dit een heel gewoon en zelfs buitengewoon gezellig en vrolijk gezin, maar hier schuilt veel meer achter. Deze kinderen gaan met elkaar om alsof ze bij hun eigen broers en zussen wonen. Lenie is overduidelijk de mama die haar kroost opvoedt en beschermt.

DEZE **KINDEREN** KRIJGEN EEN HEEL ERG BELANGRIJK DING MEE: **LIEFDE**

De realiteit is echter dat deze kinderen uit huis zijn geplaatst en nu bij dit pleeggezin een nieuw thuis hebben gevonden. Sommige van deze kinderen wonen al sinds hun vierde levensjaar niet meer thuis. Vader en moeder konden niet meer voor deze kinderen zorgen om de meest uiteenlopende redenen.

Veel van deze vrolijke kids, die zo ontzettend veel potentie hebben om iets te betekenen voor zichzelf én onze maatschappij, hebben dingen gezien en meegemaakt die geen kind zou moeten zien of meemaken. Verhuisd van opvanghuis 1, naar pleeggezin 2 en zorgmoeder 3, van hot naar her, huis naar huis, school naar school, vrienden naar vrienden. Telkens opnieuw moeten beginnen tot ze bij Lenie terechtkwamen.

Lenie, die besloten heeft haar leven te wijden aan deze kids. Ze een onderdak te bieden, een veilige thuishaven en de drie welbekende R's: Rust, Reinheid en Regelmaat. De manier waarop ze met deze kinderen omgaat, is bewonderenswaardig. Er zijn duidelijke regels in huis en iedereen volgt die op. De kinderen krijgen een opvoeding zoals in een normaal gezin.

Eigenlijk vindt Lenie haar huis te klein. Als het aan haar ligt, vangt ze het liefst nog honderd kinderen op. Ik twijfel er geen moment aan dat ze al deze kinderen ook als haar eigen kinderen zou opvoeden. Deze jongeren worden niet als 'speciaal' behandeld, maar krijgen van Lenie vooral één ding mee, een heel erg belangrijk ding: liefde.

Nadat alle shows zijn opgevoerd, de laatste vragen zijn gesteld, de laatste handtekeningen zijn gezet, de laatste foto's zijn gemaakt en er zelfs een heus mini-kussengevechtje heeft plaatsgevonden, gaan de kinderen naar bed.

Nadat ik nog even heb bijgepraat met Lenie, ga ook ik naar bed. Op zoek naar rust, maar ook op zoek naar antwoord op mijn vragen. Waarom kan het dat er in Nederland 38.000 van deze kinderen zijn? Kinderen die niet thuis kunnen wonen? Vergeten kinderen?

Mijn diepste respect gaat uit naar Lenie, die mij vandaag heeft laten zien dat er echt nog wel mensen op de wereld zijn met een hart zo groot als de zon. De kinderen die ik vandaag heb ontmoet, zullen altijd in mijn hart zitten en ik zal mijn werk voor deze stichting voortzetten met nog meer passie, gedrevenheid en liefde. Er zijn namelijk nog genoeg kinderen die deze liefde keihard nodig hebben.

KELLY (14) WOONT SINDS ZES JAAR BIJ EEN PLEEGMOEDER

Hoe oud ben je?
"Ik ben 26. Op 31 januari word ik 27. Ik vier mijn verjaardag niet thuis, maar met jullie tijdens Het Vergeten Kind filmfestival."

Waar woon je?
"Ik ben geboren in Amsterdam. Ik woon nu in Zaandam."

Wat is je werk?
"Ik dans en ben acteur.

Hoe ben je danser geworden?
"Op mijn vijftiende kwam ik in aanraking met dans. Op een schoolfeest werd ik in de kring geduwd. Ik deed toen capoeira, dus ik kon salto's. Ik deed zomaar wat, maar iedereen zei dat ik er iets mee moest doen. Die zomervakantie erna hebben we de hele zomer geoefend op een grasveldje. YouTube bestond nog niet en ik had thuis geen internet. Een vriend downloadde dansfilmpjes en die deden we na."

Hoe werd je acteur?
"Er werd voor een serie een acteur gezocht die kon dansen en een Marokkaans uiterlijk had. Ik kan dansen, ben geen Marokkaan, maar kan er wel voor door en toen ik auditie deed, vond de regisseur dat ik kon acteren. Daarna ging het balletje rollen."

Het zit het in de liefde?
"Ik ben sinds een jaar vrijgezel. Daarvoor had ik zeven jaar een relatie."

Beyoncé zal nooit iets krijgen met iemand van de straat, is dat bij jou ook zo?
"Dat geldt niet voor mij. Het gaat erom dat iemand jou steunt, zoals jij die ander ook zou steunen. De vriendin met wie ik zeven jaar samen was, kende mij nog uit de tijd dat ik studeerde voor horlogemaker. Het ging haar er dus niet om dat ik beroemd was."

In wat voor gezin ben je opgegroeid?
"Ik ben de tweede uit een gezin met vijf jongens en één meisje. Ik heb één oudere broer. Ik vond het vroeger thuis altijd heel gezellig. Lekker met z'n allen aan tafel en altijd druk."

DAG-DROMEN

STEL JE VOOR: WE REIZEN DOOR DE TIJD, VIJF JAAR VOORUIT. AL JE WENSEN ZIJN UITGEKOMEN. HOE ZIET JE DAG ER DAN UIT? WE VROEGEN HET DRIE MEIDEN IN DE OPVANG VOOR TIENERMOEDERS EN SLACHTOFFERS VAN LOVERBOYS.

IK NODIG MIJN **LERAAR** UIT OM BIJ TE **PRATEN**

ANNA (17) VERBLIJFT SINDS VIJF MAANDEN OP EEN ANONIEME LOCATIE

Anna woont sinds de zomer van 2015 in een opvang om haar te beschermen tegen een loverboy.

"Ik word wakker in mijn eigen bed. Met mijn lieve hondje en mijn kat woon ik op mezelf in mijn eigen huis. Het is mijn zelf opgebouwde leven en daar heb ik hard voor gevochten. Ik ben er dus heel trots op. Ik zit nog op school en doe een creatieve opleiding. Gelukkig heb ik ook weer normaal contact met mijn beste vriendin. Het is weer een normaal leven waarin ik zelf beslis en doe wat ik leuk vind.

Als ik wakker word, ga ik eerst ontbijten en de dieren eten geven. Daarna is het tijd om naar school te gaan en als ik thuiskom van school, ga ik lekker op de bank zitten onder een deken. Samen met mijn hond en mijn kat. Lekker tv-kijken. Ik hoop dat ik dan ook mijn leraar van de middelbare school kan uitnodigen om bij te praten over hoe mijn leven verder is gegaan na mijn eindexamen.

Maar ik moet daarvoor nog wel heel veel 'wedstrijdjes winnen', zoals mijn leraar het zegt, om mijn doel te bereiken. Ik zal ook nog heel vaak vallen, maar ik krijg heel veel steun op school en weet wat mijn doel is: ik wil leren zelfstandig te worden!"

MET MIJN VRIEND EN ONZE **DOCHTER** IN ONS EIGEN HUIS

ANNA-MICHA (15) WOONT SINDS EEN JAAR IN EEN OPVANG VOOR TIENER-MOEDERS

Anna-Micha werd op haar vijftiende moeder. Haar dochter is bijna een jaar oud en volgens Anna-Micha de reden dat ze nu rustiger is geworden. Toen ze achttien weken zwanger was, kwam ze in een opvang voor tienermoeders.

"Ik word wakker naast mijn vriend. Onze dochter komt tussen ons in liggen. Ik hoop dat ik, als ik achttien ben, de voogdij over haar terugkrijg bij de rechter. We wonen samen in een rijtjeshuis in Breda. Het hele interieur is zwart-wit, met rode decoraties. Ik sta op om naar mijn werk in de catering te gaan. Mijn dochter gaat naar school. Als ik klaar ben met werken, haal ik haar op en gaan we samen naar huis. Dan ga ik thuis koken en speelt mijn vriend met onze dochter. We eten samen aan tafel als een gezin en ruimen na het eten samen de tafel af. Dan is het tijd voor mijn dochter om te douchen. Nog even een boekje lezen en dan naar bed. Daarna ga ik samen met mijn vriend op de bank tv-kijken of misschien wel playstationnen. 's Avonds gaan we naar onze kamer, lekker in bed liggen en nog even tv-kijken en knuffelen.

Als ik wil dat het allemaal waar wordt, moet ik eerst mijn traject op de groep afmaken en mijn niveau 3-opleiding halen. Daarna kan ik op kamertraining met mijn dochter. Als ik werk en een inkomen heb, kan ik een huisje regelen."

GEEN CONTACT MET MIJN EX

KAREN (24) WERD DRIE MAANDEN GELEDEN UIT HET LOVERBOYCIRCUIT GEHAALD

Karen woont sinds de herfst van 2015 in een opvang om haar te beschermen tegen een loverboy. Ze heeft een dochter die naar de basisschool gaat.

"Later wil ik wakker worden in mijn eigen bed, in mijn eigen huis, samen met mijn dochter, die nu nog bij mijn ouders woont. Ik zou graag in Breda willen wonen, samen met mijn vriend. Misschien ben ik wel zwanger, maar liever niet pas over vijf jaar, want dan is er zo'n groot verschil met mijn dochter. We eten iedere ochtend een gebakken eitje. Niet alleen op woensdag en zondag, zoals nu in de opvang. Ik sta op en ga naar mijn werk in een bejaardenhuis. Daarna wil ik met mijn kind zijn en leuke dingen doen. Mijn vriend is er ook bij. En ik doe leuke dingen met vriendinnen.

Maar ik moet eerst geen contact meer hebben met mijn ex. Dan gaat het stukken beter met mij en kan ik gelukkig zijn met mijn dochter en mijn vriend."

INTERVIEW

ALMERE WINT DE **KIND CENTRAAL AWARD** 2016

Ieder jaar wordt tijdens de Week van Het Vergeten Kind de 'Kind Centraal' Award uitgereikt. De stichting heeft de prijs in 2014 voor het eerst in het leven geroepen om een opvanglocatie, initiatief, groep of persoon te belonen voor hun buitengewone inzet voor kinderen die door een onveilige of instabiele thuissituatie noodgedwongen 'in de opvang' opgroeien. De keuze om de prijs in 2016 toe te kennen aan een gemeente is omdat zij sinds de decentralisatie van de zorg aan zet zijn. Lees in het interview met wethouder Jeugd René Peters en wethouder Maatschappelijke Opvang Froukje de Jonge waarom de gemeente Almere de terechte winnaar is van de 'Kind Centraal' Award 2016.

FOTOGRAFIE DOOR JAN DE GROEN

Wat heeft de gemeente Almere gedaan om op te komen voor vergeten kinderen?

"Wij willen dat in onze stad gelukkige kinderen wonen die goed in hun vel zitten. Daarvoor doen we verschillende dingen.

1 Geen kinderen in de daklozenopvang

Een heel belangrijke afspraak die we hebben gemaakt als gemeente, is dat we geen gezinnen met kinderen willen opvangen in een daklozenopvang. Kinderen horen daar niet thuis. Dat betekent dat we als gemeente op zoek gaan naar andere oplossingen voor gezinnen die om welke reden ook geen huis meer hebben.

2 Problemen thuis al aanpakken

Een van de oplossingen is dat we gezinnen met problemen gaan helpen in hun eigen huis. Daarvoor hebben we, met een moeilijk woord, het Volledige Pakket Thuis. Dat betekent dat er iedere dag iemand bij het gezin langskomt om te kijken of alles nog goed gaat. Is er genoeg eten, gaan de kinderen op tijd naar bed, zijn er schulden die verholpen moeten worden? Hierdoor kunnen de kinderen in het gezin opgroeien in een zo normaal mogelijke situatie en kunnen we het gezin tegelijkertijd helpen met problemen.

3 Netwerkpleegouders

Sinds 1 januari 2015 gaan we ook anders om met pleegzorg. Op dit moment kunnen niet alle kinderen uit Almere die dat nodig hebben, terecht bij een pleeggezin in hun eigen stad. Dat zouden we het liefst wel willen, zodat kinderen gewoon naar hun vertrouwde school en clubjes kunnen blijven gaan.

WETHOUDER JEUGD RENÉ PEETERS

IN **ONZE STAD** MOETEN **KINDEREN** GOED IN HUN VEL ZITTEN

We zoeken daarom netwerkpleegouders. Daarmee bedoelen we dat we pleegouders zoeken in de omgeving van het kind. Dat zijn familie, buren of andere bekenden, zodat pleegkinderen kunnen gaan wonen bij iemand met een bekend gezicht. De eerste resultaten zijn heel bemoedigend.

4 Kerngroep Jeugd

Het onderwijs, welzijn, politie, hulpverleners: iedereen in Almere die met jeugd te maken heeft, praat met elkaar in de Kerngroep Jeugd. Zo werken we er samen aan om kinderen goed in hun vel te laten zitten. Stel je voor dat je ouders in een vechtscheiding zitten. Dan kun jij daar als kind niets aan doen, maar het beïnvloedt misschien wel je gedrag en je prestaties op school. Dan willen wij er in Almere samen voor zorgen dat je op school wordt geholpen. Dat kost heel veel geld, maar we vinden het gewoon belangrijk dat er gelukkige kinderen in Almere wonen."

Waarom staan kinderen centraal in Almere?

"Als gemeente ben je verantwoordelijk voor je inwoners. Bij ons is dertig procent van die inwoners kind. Dat is veel. Als het niet goed gaat met de kinderen in jouw gemeente, dan merk je dat. Kinderen gaan vroegtijdig van school, worden misschien depressief of komen in de criminaliteit terecht. We willen die problemen niet oplossen als ze er zijn, maar juist voorkomen dat kinderen in de problemen komen.

Daarom vinden we dat in Almere ieder kind in een zo gewoon mogelijke situatie moet kunnen opgroeien."

Welke toekomstdromen hebben jullie nog?

"We proberen in 2016 in ieder geval een gezinshuis te openen, want tot nu toe hebben we er nog geen in onze gemeente. In een gezinshuis kunnen verschillende kinderen wonen. Zij worden begeleid door deskundige pleegouders."

Waarom staan kinderen centraal in Almere?

"In onze gemeente is dertig procent van de inwoners jonger dan 21. Er wonen hier dus veel kinderen. We willen de belangen van al die kinderen natuurlijk goed in het oog houden. En heel eerlijk: het is ook eigenbelang voor de gemeente. Er bestaat namelijk geen betere investering dan een investering in een kind.

Voor mij als wethouder zijn huiselijk geweld en kindermishandeling heel belangrijke punten. Voordat ik wethouder werd, werkte ik in een ziekenhuis. Toen wist ik al dat ik keihard mijn best zou doen als ik ooit de kans kreeg om huiselijk geweld en kindermishandeling aan te pakken."

Hoe pakt u huiselijk geweld en kindermishandeling aan?

"We hebben er in Almere een 'high impact crime' van gemaakt. Dat betekent dat er extra aandacht komt voor deze gevallen. We werken nu samen met alle betrokken partijen in de gemeente om daar een goede invulling aan te geven."

Wat doet u als wethouder Maatschappelijke Opvang voor kinderen in Almere?

Ik ben heel blij dat we in 2017 een Oranjehuis mogen openen in

WETHOUDER MAATSCHAPPELIJKE OPVANG FROUKJE DE JONGE

INVESTERING IN EEN **KIND** IS DE BESTE INVESTERING

Almere. Het Oranjehuis is een opvang voor slachtoffers van huiselijk geweld, maar in plaats van de slachtoffers te verstoppen, is het juist een mooi en opvallend huis (uiteraard verblijven in het Oranjehuis geen vrouwen die een veiligheidsrisico lopen). Dankzij dit huis kunnen kinderen ook in Almere blijven wonen en met hun vertrouwde vriendjes blijven spelen.

We proberen ook voortaan bij tijdelijke huisverboden de dader uit huis te plaatsen in plaats van het slachtoffer.

Waar ik enorm trots op ben, is een initiatief van een paar inwoners van Almere. In plaats van een tweede huis in Frankrijk, kochten zij twee huizen in Almere als tijdelijke opvang voor gezinnen die geen dak boven het hoofd hebben. Een liefdevol en warm huis waar mensen zonder oordeel worden opgevangen. Zulke initiatieven zijn zo waardevol. Zeker omdat we in Almere hebben afgesproken dat we geen kinderen in een daklozenopvang willen plaatsen tussen bijvoorbeeld drugsverslaafden en mensen met een geestelijke aandoening."

Welke toekomstdromen hebben jullie nog?

"Nog heel veel. Als wethouder zie je vooral wat er nog niet goed genoeg gaat. We willen het Oranjehuis bijvoorbeeld zo veel mogelijk koppelen aan lokale instanties, zodat we nog beter en langduriger gezinnen kunnen helpen met hun problemen. En de doorstroom van gezinsvervangende huizen, zoals van het initiatief dat ik net noemde, naar een gewone woning is nog steeds heel belangrijk. Er zijn op dit moment nog niet genoeg huizen voor alle mensen die in aanmerking komen voor een huis.

De Award is daarom een goede aanmoediging. Deze laat ook zien wat er nog moet gebeuren in Almere en ik hoop dat mensen nu extra gemotiveerd zijn om daar nog harder voor te lopen."

BURGEMEESTER FRANC WEERWIND:

HET IS EEN PRIJS VOOR DE HELE STAD

"De Kind Centraal Award is voor Almere een grote opsteker. Het is een prijs voor de hele stad. Wij zien het vooral als een aanmoediging. We zijn op de goede weg. En die weg leggen we in Almere samen af met alle organisaties, professionals en vrijwilligers die zich voor jeugd inzetten. Deze prijs stimuleert ons om door te gaan op deze weg."

De kinderen op de vrouwenopvang moesten allemaal hun eigen vertrouwde huis achterlaten en wonen nu in een nieuwe omgeving. Ze probeerden hun nieuwe kamer tot een nieuw thuis te maken en fotografeerden voor dit magazine hun favoriete spullen.

STICKERS, VERF, STIFTEN...

ik maak eigenlijk overal wel iets van.

ZYRIN (11) WOONT SINDS VIJF MAANDEN MET ZIJN MOEDER IN EEN VROUWENOPVANG

IN MIJN **KAMER**...

vind je overal knutselwerkjes die ik heb gemaakt. Ik vind dat altijd leuk om te doen.

JANAIKA (16) WOONT SINDS DRIE MAANDEN MET HAAR MOEDER IN EEN VROUWENOPVANG

HET **MOOISTE** VIND IK...

de muur van onze woonkamer. Samen met mijn moeder kleur ik de kleurplaten die aan de muur hangen.

DE **FOTO'S** OP MIJN KAMER...

zijn van mijn oom. Hij is overleden. De andere foto is van mijn oma. Nu we hier wonen, zie ik haar minder vaak en dat vind ik jammer.

DE **VOETEN** ZIJN...

van mij en mijn beste vriendinnetje op de afdeling.

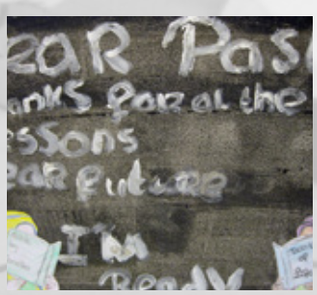

IK HEB **VOORAL**...

heel veel boeken.
Ik ben gek op lezen en ik schrijf zelf ook wel eens verhalen.

MIAUW EN PINKI...

zijn mijn knuffeldieren. Ik houd van dieren. Vroeger hadden we thuis een herdershond en een beagle, maar er mogen hier in huis geen dieren, dus heb ik deze knuffels.

HET LEUKSTE...

op mijn kamer vind ik mijn Playstation en mijn nieuwe tv. Mijn Playstation heb ik meegenomen uit mijn oude huis. De tv is nieuw. Ik vind het leuk als er andere kinderen komen gamen.

KRYSTIAN (15) WOONT SINDS ANDERHALF JAAR MET ZIJN MOEDER EN BROERTJE IN EEN VROUWENOPVANG

MIJN MOEDER...

en mijn zus maken samen kleurplaten voor volwassenen. Ik lach ze dan meestal uit.

DUNCAN (13) WOONT SINDS DRIE MAANDEN MET ZIJN MOEDER EN ZUS IN EEN VROUWENOPVANG

HET LEUKSTE...

op mijn kamer vind ik mijn actiefiguren. Ik heb er inmiddels aardig wat verzameld en verwissel regelmatig hun hoofden, waardoor Captain America ineens rondloopt met het hoofd van de Hulk.

ALS IK BOOS BEN...

lees ik mijn Donald Duck-stripboeken.

ZWEMSTER **INGE** DE BRUIJN VERTELT OVER HAAR **JEUGD**

Zwemster Inge de Bruijn won vier keer goud op de Olympische Spelen en werd zes keer wereldkampioen. Daarmee is ze een van de grootste sporters van het land en zelfs van de wereld. Wat weinig mensen over Inge weten, is dat ze in haar jeugd een jaar in een vrouwenopvang woonde. "Ik besefte achteraf dat de vlucht naar het blijf-van-mijn-lijfhuis niet alleen maar negatief was. Mijn moeder had juist een stap in de goede richting gezet."

"Ik was acht toen mijn moeder besloot weg te gaan bij mijn vader. Mijn vader was een alcoholist en had losse handjes. Daardoor was het in die tijd voor niemand prettig in huis. Natuurlijk probeerde mijn moeder het steeds opnieuw met hem. Ze was niet voor niets met deze man getrouwd en hoopte op beterschap, maar er veranderde niets.

Op een gegeven moment was het klaar. Mijn moeder liet mijn vader weten dat ze weg zou gaan als hij nog een keer iets zou doen. Ze hield zich aan haar woord. Daarom vind ik haar een powervrouw. Ondanks dat ze frêle en timide is, bij mijn wedstrijden zat ze liever op de achterste rij dan in de VIP-ruimte, zette ze de stap en ging ze samen met ons weg bij mijn vader.

Natuurlijk was dat een heftig moment. We verlieten het huis met alleen de kleren die we aan hadden. Je verlaat je vertrouwde thuishaven, die veilig zou moeten zijn, maar het niet was. We lieten alles achter en gingen naar een blij-van-mijn-lijfhuis. Ik moest naar een andere school, kwam vanuit mijn kleine dorp ineens in de grote stad, nieuwe kinderen om je heen, een andere woonomgeving, een nieuwe leraar. Gelukkig kon ik wel blijven zwemmen in Barendrecht. Daar was ik een jaar eerder mee begonnen en ik voelde me daarbij letterlijk als een vis in het water.

TEGENSLAGEN HOEVEN NIET **DESASTREUS** TE ZIJN

Ik vind het heel sterk dat mijn moeder koos voor zichzelf en voor ons. Ook al kom je in een blij-van-mijn-lijfhuis en ga je er even op achteruit. We pasten ons snel aan en we zijn heel goed opgevangen. Op de avond dat we weggingen, werden we in Rotterdam opgehaald door een vrouw die ook in het huis woonde. Ze heeft ons letterlijk opgevangen en dat zorgde voor een bijzondere band. We zien haar nog steeds. Ook het feit dat je terechtkwam bij andere vrouwen en kinderen die hetzelfde hadden meegemaakt, sterkt je.

Na bijna een jaar in het blij-van-mijn-lijfhuis, hadden we ons eigen huis. Een poppenhuisje vergeleken bij het huis waar we vandaan kwamen, maar we waren zoveel gelukkiger dan toen we nog bij mijn vader woonden. Rijkdom draait ook niet om geld, spullen of een groot huis. Rijkdom is gezondheid, je familie om je heen, gelukkig zijn.

Inmiddels besef ik dat weglopen bij mijn vader niet alleen maar negatief was. Mijn moeder had juist een stap in de goede richting gezet. Natuurlijk waren we slachtoffer van de situatie, maar het heeft me ook positief gevormd. Ik ben sneller zelfstandig geworden en onze familiebanden zijn heel sterk geworden. Ondanks het feit dat het leven van een kind natuurlijk niet zo hoort te lopen. Als kind hoor je op te groeien met twee ouders die er voor je zijn en je liefhebben.

Iedereen heeft warmte en liefde nodig. Een team om je heen dat je steunt. Dat is noodzaak, juist ook voor vergeten kinderen. Wij hadden het geluk dat we zo'n hechte familieband hebben. We zijn een echte knuffelfamilie, zien elkaar wekelijks. Toen ik in Amerika trainde voor de Olympische Spelen miste ik de warmte van mijn familie zo erg, dat ik op zondagen naar zo'n Amerikaanse kerk ging voor dat warme gevoel. Ik weet nog dat de voorganger zei: ´Hug the person next to you.´ Ik geloof dat ik de man naast me nooit meer los wilde laten. Ik had die warmte zo gemist.

Ik ben zo trots op mijn moeder. Ga er maar aan staan: in je eentje vier kinderen opvoeden die ook nog eens allemaal goed terechtkomen. Ze was vader en moeder in een. Heeft ons in haar eentje opgevoed, liefde gegeven en de juiste normen en waarden bijgebracht. Haar doorzettingsvermogen heeft mij ook gevormd. Niet opgeven als het tegenzit. Iedereen krijgt in zijn leven met tegenslagen te maken, maar die hoeven niet desastreus te zijn.

Mijn wens voor kinderen die nu in dezelfde situatie zitten als ik toen, is dat ze er zo snel mogelijk uit komen. Geen mens hoort zo te leven. En ik hoop dat ze er, net als wij, een positieve les uit kunnen halen voor zichzelf en natuurlijk dat ze warmte en liefde krijgen van de juiste mensen, want dat verdient ieder mens."

RIJKDOM IS JE **FAMILIE** OM JE HEEN, GELUKKIG ZIJN

INGEIN**HET**KORT

Leeftijd: 42

Beroep: voormalig Olympisch Kampioen zwemmen, nu o.a. zwem-clinics, motivational speaker

Wat wilde je vroeger worden? "Stewardess. We konden vroeger nooit op vliegvakantie, dus als ik stewardess zou worden, kon ik alsnog de hele wereld over vliegen."

Wat is je mooiste sportmoment? "Goud winnen op de Olympische Spelen in Sydney. Ik had als eerste aangetikt na de vrije slag. Toen ik het bad uit kwam, was mijn broer de eerste die ik zag. Hij zat in het poloteam en schoof voor mijn wedstrijd altijd een lief briefje onder mijn deur door."

BELANGRIJKSTE TIP:"Kies voor je eigen geluk."

DE PRIJZENKAST VAN INGE DE BRUIJN

EK 1998

WK 1999

EK 1999

Olympische spelen 2000

WK 2001

EK 2001

WK 2003

WK 2004

WERELDRECORDS:
50 M VRIJE SLAG: 24.13
100 M VRIJE SLAG: 53.77
100 M VLINDERSLAG: 56.61

KORTVERHAAL

De schrijfster, die anoniem wil blijven, woont

met haar moeder en broertje in een vrouwenopvang.

Ze schreef dit korte fictieve verhaal

JULIA

Proloog, 14 jaar geleden

"Nee lieverd, het houdt nu echt een keer op. Papa heeft het beloofd", zei mama na de zoveelste ruzie met papa. Deze keer ging het over geld dat ze niet hadden. Alles was opgegaan aan de drugs van papa. Maar het hield niet op, zoals mama beloofde. Papa moest zijn drugs hebben, want anders werd hij weer boos. En wat zou hij de volgende keer doen als hij boos was? Zou hij ons dan wel slaan of zou hij mama dan wat aandoen? Zou hij zijn dreigementen nu echt waarmaken? "Lieverd het komt goed, dat beloof ik. Neem jij Chris nou maar mee naar opa en oma en als jullie straks terugkomen dan hebben we het er niet meer over. Papa was maar een beetje boos. Ook dit gaat wel weer over." Dit verhaaltje kwam elke keer weer na de ruzies. Mama wilde wel weg bij papa, maar ze durfde het niet. Daarna werd het alleen maar erger met de bedreigingen en het, nou ja, vervelend doen van papa.

Op mijn achttiende ben ik weggegaan. Op mijn negentiende getrouwd en op mijn twintigste kreeg ik mijn eerste kind. Vorig jaar, op mijn vijfentwintigste, volgde mijn tweede kind. Mijn man, ik en mijn kinderen hebben het goed samen. Ik verberg mijn verleden voor hen. Niemand krijgt te weten wat er vroeger is gebeurd en waarom ik weg ben gegaan. Zelfs mijn man weet het niet.

"Mama? Wanneer gaan we naar opa en oma?" "Ik denk morgen, Lizzy." Mijn lieve dochtertje van vijf was tevreden met mijn antwoord. Ze rende vrolijk naar buiten om te kijken bij haar vader die in de tuin aan het werk was. "Papa, papa! Mama zegt dat we morgen naar opa en oma gaan." "Zo, heeft mama dat gezegd?" "Ja papa, leuk hè?" "Ja meissie, heel leuk." Mijn man keek me aan, liep naar me toe en gaf me een kus om van te smelten. "Zo zo, morgen naar mijn ouders? Ik dacht dat we morgen niet weg zouden gaan?" "Ik weet het, maar ik denk dat je ouders het fijn vinden om Lizzy en Stan te zien. Ach Shawn, zo erg is het toch niet?" "Ik dacht dat je niet zo dol was op mijn ouders?" Ik keek Shawn aan: "Weet ik Shawn, maar dat is niks persoonlijks en ze houden van Lizzy en Stan." Daar hield ik het bij. Hij hoefde nog niet te weten wat ik had meegemaakt. Door mijn verleden was ik nog altijd een beetje bang voor ouders. Wat weerhield hen ervan om boos op me te worden en te gaan slaan?

Binnen ging de telefoon. Lizzy nam op. “Mama, het is voor jou.” “Met Julia.” “Hallo Julia. Ik wou vragen hoe het met je gaat.” “Met wie spreek ik?” “Juultje doe niet zo moeilijk”, klonk het aan de andere kant. Ik hing op. “Wie was dat Juul?” vroeg Shawn verbaasd. “Geen idee. Iemand die wist hoe ik heet en zijn naam niet noemde.” Die avond, aan tafel tijdens het eten, trok Lizzy ineens een bedenkelijk gezicht. “Mama? Waarom heb ik maar één opa en oma? Andere kinderen uit mijn klas hebben er allemaal twee.” “Gewoon, omdat dat zo is”, was mijn antwoord. Lizzy keek me even aan, maar vroeg niet verder. Ook later, toen ik haar naar bed bracht, hoorde ik haar er niet meer over. “Zo, welterusten meissie, slaap lekker.”

Toen ik weer beneden kwam, zag ik dat Shawn naar de deur liep en opendeed. “Heey man, wat leuk om jou te zien, waarom heb je er zoveel bij je? Ik dacht dat je alleen zou komen.” Ik liep naar de deur om te kijken wie er waren. Shawns jongere broertje Jonas begroette me vrolijk. “Heey Juul!” “Hoi Jonas. Wat doen jullie hier?” “We hebben net een wedstrijd gewonnen en wilden dat vertellen, maar we dachten dat het wel gezellig was als we gelijk met z’n allen zouden langskomen. Mogen we binnenkomen?” “Vraag maar aan je broer”, zei ik en liep weer naar binnen. Vijf minuten later had ik een heel voetbalelftal over de vloer. “Doe een beetje zachtjes hoor, Lizzy en Stan liggen op bed.” Jonas salueerde. De jongens gingen naar de woonkamer. Ik plofte op de bank neer naast Shawn. Hij sloeg, zoals normaal, een arm om me heen. Het maakte hem niet uit wie of wat erbij was. Hij hield onvoorwaardelijk van me en hij vond het niet erg om dat te tonen. Ik leunde tegen hem aan.

“Zo Jo, een nieuw slachtoffer gevonden?” vroeg Shawn, doelend op een jongen die er normaal niet bij was. Voor Jonas wat kon zeggen, stond Lizzy in de deuropening. “Heey!” “Hallo ome Jonas. Mama, papa er zit een monster in de kast en hij praat tegen me. Hij zegt dat ik niet naar bed mag, omdat hij me anders pijn gaat doen terwijl ik slaap.” De jongens begonnen te lachen. Shawn keek hen woest aan. “Moet papa dat monster wegjagen?” Lizzy knikte. “En mama moet ook mee. Dat mag toch wel papa?” “Natuurlijk.” Shawn trok me overeind van de bank en samen brachten we Lizzy naar bed. Toen we beneden waren, ging Shawn tekeer tegen de jongens. “Zijn jullie gestoord? We hebben het hier over een vijfjarig kind. Die gelooft nog in monsters en jullie zijn zo idioot om te gaan lachen en…” “Shawn, genoeg alsjeblieft”, onderbrak ik hem. Ik had gezien dat een van de jongens met zijn handen over zijn oren zat. Hij leek bang voor Shawn. Ik liep naar hem toe en hurkte voor hem neer. “Het is goed, oké. Shawn doet niks. Er is niks om bang voor te zijn.” Zo ging ik nog even door. Tot de jongen me geloofde en rustig werd.

“Willen jullie wat drinken?” Ik ging naar de keuken en toen ik terugkwam en iedereen zijn drinken had gegeven, ging de telefoon weer. Ik nam op. “Juultje, niet ophangen, niet nu ik je net weer heb gevonden.” “Jezus, jij weer. Wie ben je?” “Juultje, wat vroeg ik nou? Doe niet zo moeilijk.” “Ik vraag het nog één keer voor ik weer ophang: wie ben je?” “Juultje, lieverd, doe dit nou niet.” Ik hing weer op. “Was het weer die gast van vanmiddag?” vroeg Shawn. Ik knikte en zei:“Jongens, ik ga naar bed, ik ben kapot.” Shawn liep naar me toe en fluisterde in mijn oor “We hebben het er morgen nog wel over.”

KORTVERHAAL

Ik knikte weer en ging naar bed. Rond twee uur kwam Shawn ook naar bed en om vijf uur begon Stan, onze jongste zoon te huilen. Hij had honger. Ik ging eruit om hem eten te geven. Terwijl ik met Stan op mijn arm de trap afliep, ging de telefoon weer. "Met Julia." "Goedemorgen. Sorry dat ik zo vroeg bel, maar er is een man binnengekomen die zegt dat hij je vader is." Het was Chase, de politiechef en een vriend van Shawn. "Julia, jij hebt toch geen ouders meer?" "Dat kan inderdaad mijn vader niet zijn, Chase. Mijn ouders zijn al heel lang dood. Zeg die man dat hij niet zulke rare verhalen moet vertellen. Chase, ik ga weer naar bed."

Ik hing op en kon mijn tranen niet bedwingen. Shawn kwam een kwartier later de kamer inlopen en zag me zitten. Hij kwam naar me toe, hield me vast en fluisterde lieve dingen tegen me. "Het komt wel goed. We komen er wel uit, ik hou van je." Ik zakte tegen hem aan. Toen ik een beetje bedaard was, vroeg Shawn me wie er zo vroeg had gebeld. "Het was Chase", zei ik. "Hij vertelde dat er op het bureau een man was binnengebracht die zei dat hij mijn vader was." Shawn keek me aan, maar vroeg niet verder. Hij wist dat praten over mijn verleden me pijn deed. "Het kan niet, het mag niet", stamelde ik. "Het kan maar twee dingen betekenen. Of hij heeft me gevonden of Chris is weggelopen. Stel dat Chris me gevonden heeft en papa heeft Chris dan weer gevonden, dan weet hij waar we wonen." Shawn keek me aan en zei. "Laten we er maar voor het gemak van uitgaan dat het niet om je vader gaat, maar om een verstrooide man. Als het wel je vader is, dan verzinnen we wel wat. Weet je wat? Ik neem vandaag vrij. Laten we samen naar Jonas' wedstrijd gaan kijken." Ik knikte. De kinderen zouden toch naar opa en oma gaan. "Bedankt dat je nog nooit verder hebt gevraagd over mijn verleden", zei ik. "Juul, ik kan nu al zien dat het je pijn doet. Ik hou van je zoals je nu bent. Ik zou je nooit tot dingen dwingen waar je niet tegen kunt. Vergeet dat nooit meer." Hij zoende me en liep naar de telefoon om zijn baas te melden dat hij vandaag niet zou komen werken, omdat zijn broertje een belangrijke wedstrijd had.

Het was zaterdag en dan gingen we bijna altijd met Jonas naar het voetbalveld. Hij was net achttien en had dus nog geen rijbewijs. Vandaag was een extra speciale dag, omdat er scouts kwamen kijken. Jonas kon dus wel wat steun gebruiken. Terwijl Shawn en ik op de tribune wachtten tot de wedstrijd zou beginnen, kwam er een jongen op ons afgelopen. "Zo Julia. Je bent vast heel trots op hem?" zei de jongen met een verwachtingsvolle blik. "Wacht even. Wie ben je?" "De beste vriend van Chris, Jonatan." "Jonatan de Wit?" Hij knikte. "O, Jonatan... ik... waarom ben je hier?" "Chris speelt hier vandaag. Hij wilde dat er een vertrouwd iemand bij zou zijn voor het geval je pa hier..." "Juul?" Ik keek Shawn aan, "Gaat het?" Ik schudde mijn hoofd. "waar is Chris?" vroeg ik snel aan Jonatan. "Hij komt in de rust hierheen." Ik knikte en wilde weglopen, maar Shawn hield mijn hand vast. "Het blijft je broertje", fluisterde hij in mijn oor. "Praat in ieder geval met hem." Ik knikte.

Van de wedstrijd kreeg ik niet heel veel mee. In de rust kwam Jonas naar ons toe en begroette ons met zijn vertrouwde vrolijkheid: "Heey broer. Wat vond je van de eerste helft?" "Jonas, hou je kop", zei Shawn snel. Hij had al gezien dat er nog iemand op ons af kwam lopen. "Chris??" stamelde ik. "Julia??" Ik knikte en hij begon te huilen. In een reflex liep ik op hem af en hield hem vast, net als

vroeger. "Chris, het komt goed, dat beloof ik", fluisterde ik net als vroeger in zijn oor. "Ik geloof je niet... je had beloofd om nooit weg te gaan. Je hebt mij en mama in de steek gelaten. Je liet ons alleen met hem. Hij heeft geprobeerd mama dood te maken." Mijn zorgvuldig weggestopte verleden schoot in een flits voorbij. Moest ik het Chris vertellen? "Ik weet dat ik het had beloofd, maar er is toen wat gebeurd waardoor ik weg moest", probeerde ik. "Wat was er dan zo belangrijk dat je weggegaan bent zonder wat te zeggen?" riep Chris kwaad uit.

Jarenlang had ik over dit moment nagedacht. Moest ik mijn broertje vertellen wat er was gebeurd? Maar nu, aan de rand van het voetbalveld, kon ik me niet meer inhouden: "Hij misbruikte me. Vanaf mijn zestiende. Hij probeerde het steeds weer. Als ik het niet toeliet, zou hij jou en mama vermoorden. En niemand zou me geloven, daar zou hij voor zorgen. Ik moest weg, ik was verdomme zwanger. Ik heb het weg laten halen en ik ben niet meer teruggekomen." Alle jongens keken me aan, de schrik in hun ogen. Shawn zag er boos uit. Hij liep op me af, tilde me op en hield me vast. Hij zei niks, maar dat hoefde ook niet. Ik wist dat hij boos was. "Jongens, ik neem Juul mee naar huis. Jonas neemt jullie straks mee naar ons huis en dan hebben we het er rustig over, na de wedstijd." De jongens knikten. Shawn nam me mee naar de auto. Hij belde zijn ouders om te vragen of de kinderen vandaag en morgen konden blijven slapen. Dat was oké, dus we reden gelijk door naar huis.

"Juul?" Ik durfde hem niet aan te kijken. "Juul? Kijk me aan." Ik keek hem nog steeds niet aan. Ik wilde de afgunst in zijn ogen niet zien, geen medelijden, geen woede om de dingen die ik niet had verteld. "Juul, ik ben niet boos op je, echt niet. Ik hou nog steeds van je. Juul, je bent niks veranderd, je bent nog steeds dezelfde vrouw van vanochtend en vannacht. Ik hou nog steeds van je." Nu pas durfde ik hem aan te kijken en ik zag dat hij het meende. "Ben je niet boos omdat ik je het nooit verteld heb?" "Nee Juul, dat zou niet eerlijk zijn. Ik heb vanochtend nog tegen je gezegd dat ik je niet zou dwingen om het te vertellen. Ja, ik had gewild dat het op een andere manier was gegaan en niet op het voetbalveld, maar dat is nou eenmaal ook gebeurd." "Mijn vader gebruikte drugs. Echt alles. We hadden nooit geld en als er iets was, ging het gelijk op aan drugs. Mijn moeder beloofde elke keer na een ruzie dat het de laatste keer was. Dat papa die zooi niet meer zou halen, maar nog geen week later hadden ze dan weer ruzie over geld. Papa sloeg eigenlijk nooit. Hij intimideerde ons vooral. En hij heeft mij dus meerdere keren verkracht. Op mijn achttiende ontdekte ik dat ik zwanger was. Ik heb het kind stiekem laten weghalen. Toen kon ik kiezen, ga ik terug of ga ik voorgoed weg? Op de avond dat ik wegging, leerde ik jou kennen. Het heeft me ervan weerhouden om terug te gaan. De rest weet je. Ik wist niet dat mensen een goed huwelijk konden hebben, maar met jou weet ik dat je echt van me houdt en ik weet dat ik, als ik bij je ben, niet bang hoef te zijn."

Ik keek hem aan. Ik zag medelijden in Shawns ogen, maar ik zag ook dat hij nog steeds van me hield. Hij liep op me af en gaf me een hele dikke knuffel. "Ik vind het fijn dat je me het hebt verteld. Echt waar. En ik hou inderdaad nog steeds van je, dat verandert niet." "Shawn?" "Ja Juul." "Het was mijn vader die steeds aan het bellen was. Hij is de enige die me Juultje noemt." Shawn keek me aan en zei:

KORTVERHAAL

“Ik beloof je dat je vader je nooit meer wat zal aandoen.” Hij hield me stevig vast om zijn woorden te benadrukken.

Een uur later ging de bel. Het waren Jonas en Chris. “Willen jullie wat drinken?” vroeg ik. Ze knikten. Terwijl ik in de keuken cola inschonk, werd er weer aangebeld. Crista, de vrouw van Chase, stond voor de deur. “Heey Crista. Kan ik wat voor je doen?” “Misschien”, zei ze. “Bella, mijn Kuvasz, heeft pups gekregen, maar we kunnen ze niet houden. Willen jullie misschien een pup?” “Je verrast me.” Shawn kwam ondertussen kijken waar ik bleef. “Willen we nog een hond, een Kuvasz?” Shawn kwam naast me staan en keek naar Crista. “Ja we willen er zelfs twee, of heb je er ook drie?” Ik keek hem aan. ‘’Drie Shawn, dat kan toch niet?” “Jawel Juul, ik heb namelijk een idee.” Toen we afscheid hadden genomen en de deur dicht hadden gedaan keek ik Shawn vragend aan. Hij beantwoordde lachend mijn blik. “Het zijn waakhonden, die beschermen je tegen je pa.” “Shawn, wat slim van je, zou je het ook goed vinden als ik Chris hier onderdak aanbied? Dan hoef ik me geen zorgen over hem te maken.” “Dat is een goed idee. Dan hebben we iemand om met Lizzy te spelen.”

We gingen naar binnen en we zagen dat Chris op de bank in slaap was gevallen. “Sorry”, zei Jonas. “Ik probeerde hem wakker te houden, maar hij wilde even gaan liggen.” “Geeft niks Jonas, hij heeft zijn slaap hard nodig. Jonas, wil je hier vannacht blijven slapen?” “Ja Juul, graag. Dan hoef ik geen spelletjes te spelen met mijn ouders. Maar hoe moet het dan met Chris? Hij kan nergens heen.” “Ik heb een idee, maar dat ga ik niet met jou bespreken.” “Wat voor idee dan, Julia?” Ik draaide me om en keek Chris recht aan. “Nou, Shawn en ik wilden je onderdak aanbieden hier, dan kan je hier bij mij en Shawn en onze kinderen en onze waakhonden blijven wonen. Dat zouden we heel erg fijn vinden.” “Meen je dat? Kan ik hier echt blijven?” “Ja Chris, dat meen ik echt. Je bent mijn broertje, ik moet je beschermen. Ik had je mee moeten nemen die nacht. Ik was van plan om nog terug te gaan, maar ik leerde Shawn kennen en ik was gelijk verliefd. Ik wilde bij hem blijven. We zijn getrouwd en we hebben twee kinderen. Jij bent hun oom Chris. Ik wil dat je ze leert kennen.” Chris knikte, maar zei niks.

“Ik heb nog één vraag. Weet pa waar je bent?” “Dat weet ik niet. Ik ben bang van wel, maar ik heb mama ook in de steek gelaten. Ik ben weggegaan met Jonatan. Hij wou dat ik wegging om jou te zoeken. En nu heb ik je gevonden en je biedt me zelfs onderdak aan. Bedankt.” Ik keek hem lachend aan. “Wat we op het voetbalveld en hier hebben besproken, krijgt verder niemand te weten. Als pa hier komt en ik heb het in de gaten, dan geven we hem gelijk aan.” De jongens knikten. “Komt de rest van het team ook vanavond”, vroeg Shawn aan zijn broertje. “Jullie hebben gewonnen, dus dat gaan we vieren. Maar dat doen we hier, zodat Juul en Chris het huis niet uit hoeven.” Een uur later stond het complete elftal voor de deur. Ik liet ze binnen. Ik zag een donkere auto langsrijden, maar ik lette er verder niet op. Om tien uur ging de bel weer. Ik deed open en ik zag mijn vader staan, in zijn hand een wapen. “Zo Juultje, laat je me niet binnen?” “Nou liever niet, ik heb al bezoek.” “Het was geen vraag, ik dwing je om me binnen te laten.” Ik gehoorzaamde, dat was niet zo moeilijk met de loop van een

geweer voor je neus. Langzaam liep ik naar de woonkamer. "Shit Juul", hoorde ik Shawn vloeken. "Als mijn kinderen meekomen, spaar ik jullie. Chris, opstaan." Nog voor Chris kon opstaan, schoot er een pijnscheut door mijn been. Ik werd op de grond getrapt. Ik zakte in elkaar van de pijn, maar hield me groot en begon niet te huilen. Dat zou pa alleen maar kwader maken.

"Laat Julia los, ik meen het!" Ik zag Shawn woedend opstaan. Hij was niet bang voor het geweer en liep de kamer uit. Ik wist wat hij ging doen. Hij zou Chase bellen. Die zou hier met een kleine tien minuten zijn. Ik zou het tot die tijd moeten volhouden. Ik begon te praten. "Wil je niet weten wat er met je kind is gebeurd? Die... die van jou? Ik heb het laten weghalen. Ik wilde nooit meer iets met je te maken hebben. Ik weet nog dat je zei dat elke vader die van zijn kind houdt, zijn kinderen zo behandelt als jij, maar Shawn heeft mijn kinderen nog nooit wat aangedaan. En mij ook niet. Hij houdt van me. Jij niet. En laat me nu los en rot op!" Ik voelde klappen tegen mijn hoofd, maar ik gaf geen kik. Dit was normaal vroeger. "Juultje, hou je mond nou eens dicht. Je bent veel knapper als je je bek houdt. Lieve meid, ik hou van je, daarom deed ik wat ik heb gedaan, ik heb je nooit mishandeld. Je hebt alleen een paar liefdevolle tikken gekregen. Ik hou nog steeds van je en ik maakte me zorgen. Ik dacht dat je dood was. Ik ben naar je gaan zoeken en nu heb ik je gevonden."

Ik keek hem woedend aan. "Hou zelf je bek. Je weet niet eens wat je loopt te roepen. Je hebt nooit van me gehouden en dat interesseert me niet. Ik heb nu iemand die van me houdt en dat is meer dan genoeg. Ik hoef jou niet, je bent mijn vader niet. Niet meer. Ik ben niet bang voor je." Het leverde me nog een paar klappen op, maar voordat mijn vader nog een keer kon uithalen om te slaan, werd hij weggetrokken door Chase en zijn team. Ik stond op, rende naar Shawn en viel in zijn armen. Hij hield me vast en fluisterde lieve dingen in mijn oor. Chris kwam achter me staan en wreef over mijn rug. Vanachter mijn tranen zag ik hoe mijn vader geboeid werd afgevoerd. Het overwinningsfeestje van het elftal was abrupt ten einde gekomen. De jongens lieten ons met rust en we gingen naar bed. Ik was doodop van al het verdriet, maar ook opgelucht. Vanaf nu werd alles anders. Mijn broertje was voortaan veilig bij ons en maakt de volgende dag kennis met zijn neefje en nichtje. De drie Kuvasz-pups, die we Alice, Eva en Chloe noemden, zouden ons beschermen.

MIJN **FAVORIETE** PLEK

WAAR BRENG JIJ HET LIEFST TIJD DOOR? WE VROEGEN HET DRIE MEIDEN UIT VERSCHILLENDE GEZINSVERVANGENDE HUIZEN. ZE VERTELLEN OVER HUN FAVORIETE PLEK IN OF ROND HUN HUIS EN MAAKTEN ER METEEN EEN FOTO BIJ.

ALS IK UIT **SCHOOL** KOM, ZIE IK MIJN **VRIENDEN** AL STAAN

FOTOGRAFIE DOOR SHARANA

DE WIFI-HUT

SHARANA (12) WOONT SINDS EEN JAAR IN EEN LEEFGROEP

Ik woon op een groep in het rijkste deel van de stad, maar helaas zijn we zelf niet zo rijk. Op de groep kunnen tien tot elf kinderen wonen. Gelukkig heeft iedereen een eigen kamer.

Op het terrein waar ik woon, zijn meerdere groepen zoals die van mij en er zijn zelfs scholen. Een basisschool en een VSO. Een VSO is een soort middelbare school. Zelf zit ik nu op een normale middelbare school. Ik zat op een speciale basisschool en dat vond ik erg fijn. Je krijgt er namelijk extra ondersteuning, maar het was er wel erg druk.

Bij ons op het terrein heb ik een favoriete plek: de hangplek, oftewel: het wifi-hutje. We noemen het zo, omdat er wifi is en omdat het overdekt is. Als het regent en we willen naar buiten, dan kunnen we daar schuilen met wifi van het gebouw dat achter ons terrein staat. Ik vind het ook een fijne plek, omdat er vaak veel kinderen zijn en dat is altijd erg gezellig. Als ik uit school kom, zie ik al mijn vrienden al staan.

Het wifi-hutje zou voor mij een nog leukere plek zijn als we een klein gebouwtje zouden hebben voor alleen kinderen, met onze eigen wifi, want eigenlijk is het wel zielig dat we wifi van andere mensen gebruiken.

IN DE KAMER **SPEEL** IK JUST DANCE OP DE WII

DE WOONKAMER

AGABY (13) WOONT SINDS VIJF JAAR IN EEN LEEFGROEP

Sinds vijf jaar woon ik op een groep met negen andere kinderen. Ik vind het er soms wel leuk en soms niet. Er zijn altijd kinderen om mee te spelen. We hebben persoonlijke doelen waar we aan werken. Ik heb ook wel eens straf en dan moet ik naar mijn kamer. Twee keer miste ik daardoor het avondeten met de groep.

Mijn favoriete plek is de woonkamer. Het liefst speel ik daar Just Dance op de Wii. Ik houd van dansen en zingen. Mijn andere favoriete plekken zijn mijn weekendgezin en mijn echte familie, omdat ze daar andere regels hebben en niet te veel op me letten. Op de groep zijn veel regels. Geen scheldwoorden of straattaal en na het eten kamertijd. Dan moet je rustig een uur op je kamer blijven. Op mijn kamer houd ik ervan om te make-uppen. Ik koop nog wel eens de verkeerde make-up, omdat ik nog niet precies weet wat er bij me past. Ik hoop dat dat snel beter gaat. Met kleding heb ik wel al een goede smaak. Dat zorgt wel eens voor stress. Ik heb veel kleding in mijn kast en daarom is het moeilijk als ik 's ochtends moet haasten en snel moet kiezen wat ik aantrek. Maar als ik dan iets verkeerds aantrek, ben ik ook snel klaar met dat meidenkledinggezeur.

Ik vind mijn kamer nu al leuk, maar het zou nog leuker zijn als we iets lekkers te eten of te drinken op onze kamer mochten hebben.

FOTOGRAFIE DOOR AGABY

OP MIJN **KAMER** HEB IK GEEN LAST VAN ANDERE **MENSEN**

FOTOGRAFIE DOOR LIMAYA

MIJN KAMER

LIMAYA (13) WOONT SINDS TWEE JAAR IN EEN LEEFGROEP

Ik woon op een groep samen met tien andere kinderen. We hebben wel allemaal onze eigen kamer en dat is wel fijn voor je eigen rust.

Mijn favoriete plek op de plek waar ik woon, is dan ook mijn eigen kamer. Je hebt daar geen last van andere mensen en ik kan er hardop zeggen wat ik vind, zonder dat iemand er last van heeft. Als je mijn kamer binnenkomt, zie je meteen heel veel schoenen: Adidas, Nike, UGGs, Timberlands en ik heb zelfs schoenen met led-licht. Ik heb zo veel schoenen, omdat ik verslaafd ben aan schoenen. Ik vind ze mooi. In mijn kamer staat ook een tafel met heel veel kleuren nagellak. Ik doe bijna elke dag een andere kleur nagellak op, zodat het matcht met mijn kleding. Meestal ligt op mijn bed het favoriete ding van mijn kamer: mijn telefoon. Ik kan geen dag zonder mijn telefoon, want anders voel ik me home alone. Ik ben namelijk heel erg verslaafd aan Instagram, What'sApp en Snapchat.

Mijn kamer is nu al mijn favoriete plek, maar het zou nog meer mijn favoriet zijn, als ik er een tv had. Dan had ik er nog een verslaving bij.

WERKENDE HELDEN

WAT VINDEN DE MEDEWERKERS VAN OPVANGLOCATIES ER EIGENLIJK VAN OM MET 'VERGETEN KINDEREN' TE WERKEN? DE KINDEREN VROEGEN HEN WAT ZE VAN HUN WERK VINDEN, HOE ZE ER TERECHT ZIJN GEKOMEN EN HOELANG ZE HUN WERK AL DOEN.

MICHAEL

GEINTERVIEWD DOOR RONALD (10) EN PASCAL (10). RONALD BEZOEKT SINDS EEN HALF JAAR EEN DAGBEHANDELINGSCENTRUM EN PASCAL SINDS TWEE MAANDEN

Michael is leuk om te interviewen, omdat hij altijd veel weet te vertellen.

"Ik ben met dit werk begonnen, omdat ik graag wat voor andere mensen wil betekenen. Mijn werk is leuk, omdat het elke dag anders is. Ik werk hier pas vanaf augustus. Mijn collega Kathelein ken ik het langste. Ik ken haar via mijn vriendin. Voordat ik bij het Boddaertcentrum kwam, werkte ik in een telefoonwinkel. Want telefoons vond ik interessant. Meestal kom ik met de trein naar mijn werk."

"Ik doe dit werk omdat ik het leuk vind om mensen te helpen en omdat het werk elke dag anders is. Ik heb leuke collega's en vind het fijn dat de kinderen eerlijk zijn en dat het met sommige kinderen beter gaat en ze beter in hun vel zitten. Ik vind het wel jammer dat sommige kinderen hier wat te kort zijn, omdat ze nog meer hadden kunnen leren! Door mijn zusje ben ik dit werk gaan doen. Mijn zusje zat in een tehuis. Daarom leek het mij leuk om later ook dat soort werk te gaan doen. Ik ben begonnen bij de ggz in Roosendaal, ook bij een soort Boddaertcentrum, alleen was daar de groep iets groter. Na het mbo heb ik het hbo gedaan. Toen ik begon met werken was ik 19 jaar. In Bergen op Zoom werk ik nu vier jaar. Ik kom op de fiets naar het Boddaertcentrum toe."

JAN

GEINTERVIEWD DOOR TIJN (11) EN SHARONA (12). TIJN BEZOEKT SINDS ACHT MAANDEN EEN DAGBEHANDELINGSCENTRUM EN SHARONA SINDS EEN JAAR

Jan is leuk om te interviewen, omdat hij grappig is.

Wat is een Boddaertcentrum? Op een Boddaertcentrum komen kinderen na schooltijd om extra dingen te leren. Bijvoorbeeld wat ze kunnen doen als ze boos of verdrietig zijn. Of hoe ze op verschillende manieren kunnen samenspelen met andere kinderen. Ook hun ouders leren nieuwe dingen. Zodat het daarna thuis en op school weer beter gaat!

KATHELEIN

GEÏNTERVIEWD DOOR PASCAL (10), SHARONA (12) EN RONALD (10). PASCAL GAAT SINDS TWEE MAANDEN, SHARONA SINDS EEN JAAR EN RONALD SINDS EEN HALF JAAR NAAR EEN DAGBEHANDELINGSCENTRUM

Kathelein is leuk om te interviewen, omdat ze het langste werkt bij het Boddaertcentrum van alle groepsleiding!

"Ik doe dit werk omdat ik graag met kinderen werk, maar ook met ouders. Elk kind is anders en je kunt ze dingen leren. Kinderen vind ik ook heel eerlijk. Het werk is afwisselend en ik kom op heel veel plekken. Bij ouders en kinderen thuis en ook op school. Toen ik stage liep in Tilburg op een Boddaertcentrum, ging ik elke dag vrolijk naar huis. Toen dacht ik: dit werk wil ik doen! Ik heb bij Stichting Kompaan gewerkt, daarna kwam ik bij Tender dat nu Juzt heet, allemaal als groepsleider. Negen jaar geleden ben ik begonnen met werken, ik was toen 22."

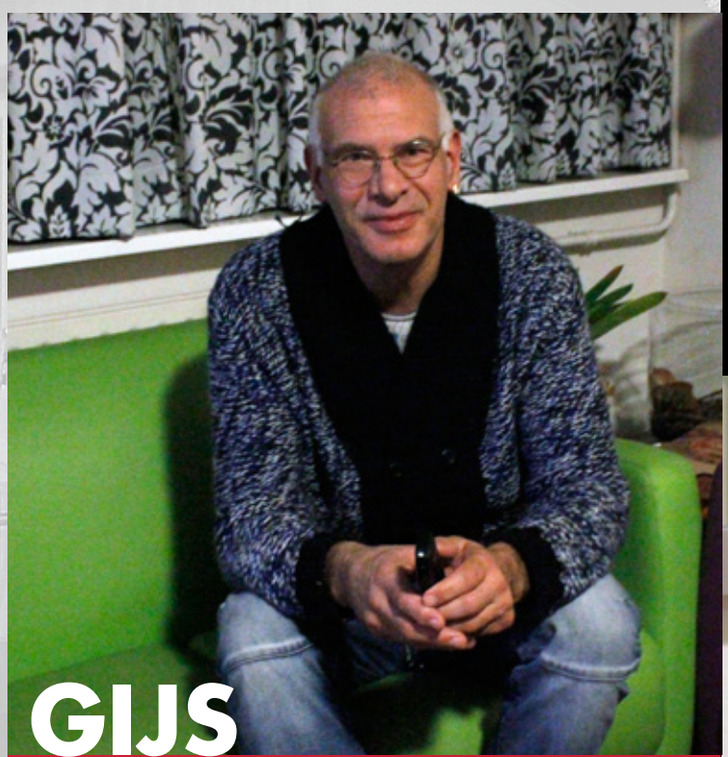

GIJS

GEÏNTERVIEWD DOOR ANNA-MICHA (15) EN KAREN (24). ANNA-MICHA WOONT SINDS EEN JAAR IN EEN OPVANG VOOR TIENERMOEDERS EN KAREN WERD DRIE MAANDEN GELEDEN UIT HET LOVERBOYCIRCUIT GEHAALD

Gijs is flexmedewerker van Kompaan en de Bocht. Soms werkt hij bij ons en soms op een andere afdeling.

"Ik werk op alle groepen die mij nodig hebben. Het werk is afwisselend, uitdagend en leerzaam. Ik leer er echt elke dag iets nieuws bij. Omdat ik op verschillende groepen werk binnen Kompaan en de Bocht, blijf ik het werk ook leuk en aantrekkelijk vinden.
Ik ben hier gaan werken, omdat ik om de zes of zeven jaar ander werk wil doen. Ik wil wel altijd in de zorg werken. Ik heb daarom een open sollicitatie gestuurd naar Kompaan en de Bocht toen ik weer een nieuwe baan zocht. Gelukkig werd ik ook nog eens aangenomen.
Het is namelijk leuk om hier te werken. Vooral met de doelgroep vrouwen en jongvolwassen moeders met kinderen. Ik denk ook dat ik door mijn levenservaring iets kan leren aan de groep."

"Als stagiaire doe ik de thema-avonden met de meiden en begeleid en ondersteun ik de meiden in hun traject. Ik wilde hier graag stage lopen om de doelgroep beter te leren kennen. Ik weet dankzij mijn stage dat ik in het vervolg verder wil werken met deze doelgroep. Dat had ik van tevoren niet verwacht. Ik dacht dat ik juist met kinderen wilde werken.
Ik vind het op deze afdeling juist heel leuk, omdat ik goed met de meiden kan opschieten en veel van ze kan leren. Ik vind het mooi om te zien hoe iedereen hier het traject doorloopt."

AMBER

GEÏNTERVIEWD DOOR TIJN (11) EN SHARONA (12). TIJN BEZOEKT SINDS ACHT MAANDEN EEN DAGBEHANDELINGSCENTRUM, SHARONA SINDS EEN JAAR

Amber loopt stage bij Kompaan en de Bocht. Ze werkt zowel op de meidengroep als het kinderdagverblijf.

COLUMN

MOOIE EXEMPLAREN

Lianne Collignon

Lianne Collignon (1985) is schrijver. Ze maakt korte verhalen, blogs en is momenteel bezig met haar debuutroman 'Dood ga je toch'. Daarnaast is Lianne ook schrijfjuf. Voor Het Vergeten Kind bedacht ze in 2014 de workshop 'Spannende verhalen schrijven' en onder haar begeleiding maakten tientallen kinderen uit verschillende opvanglocaties samen het eerste verhalenboek van Het Vergeten Kind, dat werd uitgereikt aan koningin Maxima. Dit jaar is ze met de kinderen weer in de pen geklommen, ditmaal met Helden als thema. Eén bezoek, vlak voor de kerst greep haar aan en daar schreef ze dit aangrijpende opiniestuk over.

FOTOGRAFIE DOOR JAN DE GROEN

Kerstwens

In een groot huis ergens in Nederland, woont een meisje van elf zonder haar ouders. Ze zit op de gang en heeft net met een ongelooflijk harde trap het glas uit een deur geschopt. Negen andere kinderen zonder ouders zijn in de woonkamer kerststukjes aan het maken als ik binnenkom. Ik geef schrijfles op opvanglocaties door het hele land. Het is een mooie term voor een kindertehuis.

"Hallo knapperds," roep ik en knik naar de begeleider die ook aan tafel zit.
"Hoi juf," zegt een van de jongetjes die mee gaat doen aan de workshop. "Kijk eens naar mijn kerststukje!"
"Snotverdikkeme nog aan toe," zeg ik. "Wat mooi." De kinderen grinniken altijd om snotverdikkeme.

In de tuin horen we geschreeuw. Het meisje dat op de gang zat, rent naar buiten. Een begeleidster rent erachteraan. We kijken naar het tafereel. "Ga maar verder met de stukjes," zegt de begeleider. Braaf gebeurt het. Ook ik pak maar een stukje oase en prik er mos in. Dan een takje hulst. Wat slingers. Er zijn ook kleine kerstballen, takjes met besjes, paddenstoeltjes en glitters. Maar geen kaarsen, de kinderen mogen geen kaarsen in hun stukjes.

Tien kinderen wonen er hier. Maar in Nederland wonen duizenden kinderen in opvanglocaties omdat ze thuis worden mishandeld, omdat hun ouders in een afkickcentrum zitten, psychisch niet in orde zijn of om... bedenk het maar. Ik heb de vreemdste dingen gehoord. Het is verdrietig. Elke keer als ik lesgeef, bedenk ik hoe

zwaar het is om jong te zijn zonder ouders. En dan is het nu ook nog eens bijna Kerstmis.

Ik kijk naar deze kinderen en denk aan mijn vriendinnen die bezig zijn met het maken van kinderen. Sommigen zijn al zwanger, sommigen doen hard hun best. Normaal vind ik het leuk en gezellig om tegen hun baby's te praten die nog in de buik zitten. Of om – als die baby's er eenmaal zijn – hele pakken beschuit met roze of blauwe muisjes op te eten. Maar nu, nu stoort het me.

Het meisje is weer rustig geworden, de begeleider zegt dat ik even met haar mag praten, kijken of ze nog met de les mee wil doen. En anders moet ik gewoon zonder haar beginnen. Het meisje, dat slim is en mooi en nu ook verdrietig, zit onder de trap op een grote zitzak. Het is het 'rustig worden plekje' van de opvang. Ik ga bij haar zitten en leg mijn hand op die van haar. Niks weet ik te zeggen.

"Hoe is het nou?" vraag ik uiteindelijk.
"Ik ben zo alleen," zegt ze.
Mijn hand aait die van haar.
"Ik had zulke slechte cijfers gehaald op school en hier is het gewoon stom, ik wil hier niet wonen en ik mis mama, maar ik weet dat het niet goed voor me is om bij mama te wonen. Ik ben zo verdrietig."

Ik knik en ik weet niet of het mag als juf, maar ik ga staan en open mijn armen. Zonder iets te zeggen, legt ze haar hoofd op mijn borst en haar armen om mijn rug. Ze ademt uit en laaft zich aan me. Ik streel haar haren en moet mezelf ervan weerhouden om een kus op haar hoofd te geven. Ze houdt me stevig vast. Lang. Ik heb nog nooit iemand zo lang vast gehad. Niet mijn moeder, noch mijn vriendjes. Als ze me loslaat, zijn de kerststukjes af en kunnen we aan de schrijfles beginnen. Het meisje is weer vrolijk, net als de rest van de kinderen. Ik denk aan de babyshower die er volgende maand op het programma staat. Babynamen raden. Roze spekjes eten. Ik kijk naar de kerststukjes die af zijn. Het jongetje dat ook zo mooi kan schrijven, wil dat ik die van hem mee naar huis neem. "Jij mag er wel een kaars in doen." Een moment denkt hij na. "Daar is het eigenlijk voor."

Normaal snap ik dat wanneer je samen bent met een partner, je een baby van elkaar wilt. Dat je dik wilt worden en dat het bijzonder is dat er een mensje uit je komt. Dat je iets van elkaar samen wenst. Maar nu is het bijna kerst en zit ik bij deze kinderen en snap ik het even niet meer.

Met kerst mag je dingen wensen. Dan wensen we dat het overal sneeuwt of dat we de hele wereld te eten kunnen geven. Ik heb ook een kerstwens. Ik wens dat we niet meer klakkeloos eigen baby's produceren, maar dat we eerst eens kijken naar de mooie exemplaren die we al hebben in ons land. Misschien hebben we voor hen ook een plekje. Ze maken de prachtigste kerststukjes.

AMBASSADEURS
BABETTE EN **ANGELA**

Babette van Veen (actrice en zangeres) is vanaf het 2007 ambassadeur van de stichting, die toen nog de Guusje Nederhorst Foundation heette. Ter nagedachtenis van Guusje Nederhorst (overleden in 2004) richtte haar man Dinand Woesthoff de stichting op. Angela Schijf (actrice) is vanaf 2013 ambassadeur. Beiden zetten zich met hart en ziel in voor Het Vergeten Kind. Waarom? Dat leggen ze je zelf uit.

Babette van Veen

"Voor mij is Het Vergeten Kind een klein kaarsje dat zijn licht schijnt in de levens van kinderen die opgebeurd moeten worden. Het is mijn streven dit kaarsje met z´n allen zuurstof te geven, tot het een groot knapperend kampvuur wordt waaraan heel veel kinderen zich kunnen warmen.

Mijn vriendin Guusje Nederhorst had een groot hart, wat gepassioneerd sloeg voor oudere mensen, voor dieren en voor kinderen. Ze besteedde regelmatig tijd aan het opbeuren van ernstig zieke kinderen in het ziekenhuis, iets wat ik zeer in haar waardeerde en zelf destijds door de vaak schrijnende situaties niet altijd op kon brengen. Zij had de gave en de kracht mee te leven in plaats van mee te lijden."

Op verzoek van Het Vergeten Kind nam Babette van Veen een prachtig, indringend lied op over kinderen die aan de verkeerde kant van het geluk geboren zijn. Het lied heet 'Kleine strijder' en is op 18 januari uitgekomen. De opbrengsten zijn bedoeld voor Het Vergeten Kind.

Angela Schijf

"Op dit moment wonen 38.000 kinderen noodgedwongen op opvanglocaties. Terwijl de basisbehoefte van ieder kind een veilig en vertrouwd nest is. Als ambassadeur van Het Vergeten Kind lever ik op mijn eigen kleine manier een bijdrage om het leven van die kinderen wat leuker te maken.

Deze kinderen worden geboren als onbeschreven blad, maar hebben allemaal littekens opgelopen tijdens hun jeugd. Dat kun je niet oplossen, maar wel verzachten. Door bijvoorbeeld tijdens een van de evenementen van Het Vergeten Kind gewoon eens met iemand te praten, tijd te nemen voor een kind.

Zelf leer ik er ook van: het is bewonderenswaardig hoe deze kinderen zich staande houden. Hun ouders hebben er een puinhoop van gemaakt, zij zijn er de dupe van. Wat me ook opvalt: tijdens die evenementen zoals Triple F zijn er een heleboel pubers bij elkaar, maar er valt geen onvertogen woord. Ze zijn alleen maar enorm bezig om het leuk te hebben met elkaar. Heel uitzonderlijk."

JE KUNT DE **LITTEKENS** NIET OPLOSSEN, WEL **VERZACHTEN**

Angela Schijf op bezoek bij een leefgroep van jongeren van TriviumLindenhof in Dordrecht.

Fotografie door René Bouwman

ALS EEN **KAMPVUUR** WAARAAN KINDEREN ZICH KUNNEN **WARMEN**

Fotografie door Nicole Romijn

DE 7-JARIGE **DAMIAN** SCHRIJFT SUPERHELDEN VERHAAL: **SUPERHERO**

Als onderdeel van de Activatie Tour organiseert Stichting Het Vergeten Kind verhalenworkshops. In 2015 was het thema Superhelden. Met de verhalenworkshops zijn wij langs 13 locaties geweest. In totaal hebben 70 kinderen meegedaan, verhalen geschreven en een tekening gemaakt. De verhalen zijn verzameld in de Superhelden verhalenbundel. Een van die verhalen is gemaakt door de 7-jarige Damian. Van zijn verhaal is door een professioneel striptekenaar een 'comic' gemaakt.

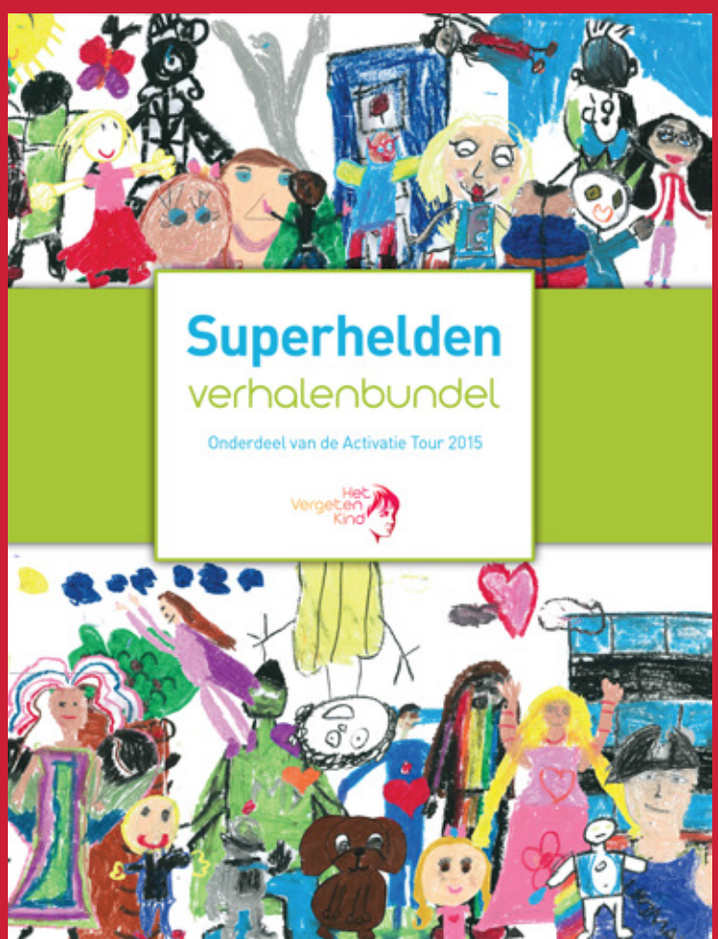

Superhero

Hero is een politieagent. Hij heeft kort zwart haar en hij draagt altijd een spijkerbroek en een trui met een blad erop. Hero zit thuis achter zijn computer en speelt een spelletje. Het is een racespel. Hero heeft veel vrienden, eentje is er nu ook bij en die vriend heet Henry. Terwijl ze lekker snoepen van hun chippies en limonade en genieten van het racespel, krijgt Hero ineens een bericht uit de computer. Er is een pinguïn in gevaar!

De pinguïn in nood woont in de dierentuin. In Blijdorp zit hij vast in het ijs. O, nee, denkt Hero, ik moet ernaartoe, hoe help ik hem eruit? Hero zegt tegen Henry: ''Ik ga even plassen!'' Hero gaat zijn speciale snoepje pakken, dat is rood met oranje en kan hem in een superheld veranderen. Hero eet het snoepje op in de wc en ineens heeft hij een zwart pak aan met rode laarzen en een rode cape! SuperHeroooooo!

SuperHero kan in water veranderen en gaat via het riool naar de wc van de dierentuin. Hij komt eruit en is een beetje vies, maar maakt zichzelf schoon. Dan gaat Superhero naar de pinguïns. De pinguïn die vast zit, gilt "Aaaah" en SuperHero strekt zijn armen uit. Uit zijn armen komt vuur! Het ijs rondom de pinguïn begint te smelten en dan komt hij helemaal los. De pinguïn kan weer lopen. Hij bedankt Superhero met een "Aaah aaaah!" en SuperHero lacht. Hij is ook blij en roept: "Hoera, hoera!"

Ik ben Damian en mijn lievelingsdier is de pinguïn, omdat die zo grappig loopt. Op school vind ik rekenen leuk en als ik thuis ben, maak ik graag salto's op de trampoline. Als ik later groot ben, wil ik in de autowasstraat werken, omdat ik dan zelf ook een auto heb en die is dan lekker schoon. Mijn held is tante Mandy, omdat ze altijd lief is voor mij, ook al is ze soms ook een beetje streng.

de avonturen van
SUPERHERO
verhaal: Damian.
Zij aan Zij, Den haag
INRROOOOM!
SKRIEEEEK!
TWIT TWIT!
VROEM! VROEM!
HALLO LIEVE MENSEN... WE ONDERBREKEN DIT SPEL EVEN WANT...
.. UW VERSLAGGEVER TER PLAATSE.. ER ZIT EEN PINGUIN VAST IN HET IJS.. BLA BLA
EHHH... IK MOET GELOOF IK HEEL NODIG NAAR DE WC.
OK!
DAN DOE IK EVEN EEN ANDERE GAME!
ZOM-B
SNOEP
IN DE WC...
HOP!

SUPERRRHEROO!
SH
BLÈÈÈÈH
AAH! AAH!
KNAL!
WAT IS DAT VOOR EEN RAAR GELUID? OJA! EEN PINGUIN IN NOOD!
SNEL ERHEEN!
AAAH! AAAH!
AAAH! AAAH!
IK SMELT 'EM EVEN LOS MET MIJN VUURSTRAAL ARMEN...
KRAK!
HOERA!
AAH!
SH

DIT WAS HET DAN: HET ALLEREERSTE **MAGAZINE** VAN HET VERGETEN KIND

VAN NOVEMBER TOT JANUARI WERKTEN DE KINDEREN VAN DE JONGERENRAAD VAN HET VERGETEN KIND, THE UNFORGETTABLES, AAN HUN EERSTE EIGEN MAGAZINE.

Voor de een was het iets compleet nieuws om foto's en verhalen te maken voor een tijdschrift, de ander droomde stiekem al van een carrière in de journalistiek en weer een ander ontdekte dat ze fotograferen eigenlijk heel leuk vond om te doen.

Met dit magazine gaven de kinderen van de jongerenraad jou als lezer een kijkje in hun leven. Een leven dat anders liep dan ze vooraf hadden gedroomd of gehoopt, een leven waar ze soms verdrietig van worden, maar waar ook lichtpuntjes te zien zijn. We keken terug op wat hen is overkomen, maar vooral ook vooruit op wat er komen gaat. Dagdromen, kansen zien en je helden achterna en dan, op een dag: een held voor iemand anders kunnen zijn.

Het maken van dit eerste magazine smaakte naar meer. Als het aan The Unforgettables ligt, zullen er dus nog vele volgen, zodat geen kind in Nederland nog vergeten wordt.

COLOFON

EEN '**BIG THANK YOU**' AAN

LAURA EN VANITY, LENIE STAP, RENÉ PEETERS, FROUKJE DE JONGE, INGE DE BRUIJN, ONZE AMBASSADEURS JOHNNY DE MOL, JUVAT WESTENDORP, SAAR KONINGSBERGER, ANGELA SCHIJF EN BABETTE VAN VEEN EN NATUURLIJK ALLE MENSEN DIE IN DE OPVANGLOCATIES WERKZAAM ZIJN, ZIJ ZIJN DE HELDEN DIE DE VERGETEN KINDEREN IEDERE DAG WEER EEN LUISTEREND OOR BIEDEN, EEN HELPENDE HAND TOEREIKEN EN EEN ONVERGETELIJKE DAG BEZORGEN.

MAAR BOVENAL ALLE 'PROPS, THUMBS UP & RESPECT' VOOR
DE JONGERENREDACTIE VAN HET VERGETEN KIND
THE UNFORGETTABLES

ANNA	TIJN	JAMILLA
SHARANA	LIMAYA	MARIT
JANAIKA	RUANDSON	JHENNA
DUNCAN	KELLY	CHAYENNA
KRYSTIAN	NUNO	ARINA
KAREN	MOHAMMED	KARINA
ZYRIN	HAWRAA	CHERYL
AGABY	LAXANA	ANNA-MICHA
OSCAR	NAREK	CELINE
DAVE	GRETA	ABDES
SHARONA	ZOË	ANGEL
RONALD	DANIËLLE	LIMAYA
PASCAL	KEVIN	JEFFREY

MET MEDEWERKING VAN:

MEDIA COACHES & REDACTIE Schrijfjuffie Lianne Collignon - Ellen Mannens (EL Tekst) - Annemarie Klok - Peter van Heemst **TEKST-REDACTIE** Marjolijn Heemskerk **EINDREDACTIE** Daphne Schreuder - Patrick van de Westelaken **PRODUCERS** Barbara de Reede - Daphne Hebing **FOTOGRAFIE** Jan de Groen **VORMGEVING** Angeliek Vermonden **STRIPVERHAAL** Maarten Visser (Kijkem.nl) **CONCEPT** Stichting Het Vergeten Kind - Stichting Hoedje van Papier **DRUK** Veenman+

DIT MAGAZINE IS EEN COPRODUCTIE VAN:

Het Vergeten Kind

Hoedje van Papier

MOGELIJK GEMAAKT DOOR:

BESTSELLER®

ADPT. JACQUELINE de YONG ONLY & SONS SELECTED FEMME JACK & JONES

ONLY name it. mama licious .OBJECT VILA CLOTHES pieces

SELECTED HOMME PREMIUM BY JACK & JONES [JUNAROSE] VERO MODA Noisy may

SWAG
DUDE
Can't touch this

VERWAARLOOSD. VERSTOTEN. VERWOEST. VERGETEN.

38.000 VERGETEN KINDEREN IN NEDERLAND.

Kinderen die klap op klap hebben gekregen. Aan het oog onttrokken, in sobere opvanglocaties. In Nederland. Die kinderen geven wij de kans om gewoon weer kind te zijn. Help mee. Help hen. Help ons. Word donateur!

Het Vergeten Kind.nl

VERGEET ZE NIET